

Az angyal belépett hozzá és megszólította: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál.” E szavak hallatára Mária zavarba jött, és gondolkozni kezdett rajta, miféle köszöntés ez. Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária! Kegyelemmel találtál Istennél. Gyermeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni. Nagy lesz ő és a Magasságbeli Fiának fogják hívni. Az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házában örökké, s országának nem lesz vége.”

(Szent Lukács Evangéliuma 1, 28-33)

Szentpéteri harangszó

X. évfolyam 3. szám, 2020. március 25.

A KOLOZSVÁRI SZENT PÉTER ÉS PÁL PLÉBÁNIA ÉRTESEITŐJE

Takó István – A jó Isten minden eszközzel azon van, hogy kiteljesedjen életünk

Ha a szíved kószál és szenved, óvatosan vidd vissza a helyére és helyezd gyengéden a te Istened jelenlétébe. És ha soha semmi mást nem csináltál egész életedben, csak a szívedet hoztad vissza és helyezted Isten jelenlétébe, habár újra és újra elfutott miután visszahoztad, akkor nem éltél hiába. – Szalézi Szent Ferenc –

Imádkozni azt jelenti: jelen lenni, jelen lenni egy szerető figyelmességben. Az eucharisztia a jelenlét szentsége. A főparancsal kapcsolatban valahol ezt is jelenti, hogy légy jelen önmagad számára (légy önmagad), légy jelen mások számára (maszkok, színészkedés nélkül) és a jó Isten számára is, aki mindig jelen van: ez valami tudatosságot jelent, a jó Isten számára jelen lenni azt jelent, hogy állandóan tudatosítom (tudatában vagyok) Isten jelenlétét. (Ő az örök jelen, az örök van, aki értünk van, velünk van és esetenként általunk van jelen.) És miért mondom ezt? Mert azt tapasztalom, hogy ezek szoros kapcsolatban vannak egymással. Ha valaki a jó Isten számára jelen tud lenni, akkor az valószínű, hogy mások számára is, de önmaga számára is. És bizonyára ismertek ti is embereket, akik mellett könnyű és jó jelen lenni, nem érzem kicsinek magam vagy bűnösnek, nem kell alakoskodnom, megjátszanom magam stb. Lehetek úgy és az, ahogyan és aki vagyok. Szóval, ha valaki igazán jelen van, az kihát a környezetére, nem marad meg önmagában és ezért lehet, hogy ez az egész a szeretettel van kapcsolatban (emanál).

A jelenlét egyenlő szerető figyelmesség, egyenlő az élet szolgálata, segítése, teremtése! Ahogyan a jó Isten ránk tekint! Ahogyan tudunk egymásra szeretettel (nem megkívánó szeretettel) tekinteni, hogy a másik lehet, jöhet, ahogy van. Ezért van így az, hogy Mária jelenléte Mária és Márta történetében sokkal intenzívebb, mint a Mártáé. Talán alkataknál fogva is másként tudnak jelen lenni. „Erős a tett, de erősebb a lét!” – mondja Boulad! Mária a jobbik részt választotta. Mártával sem az a baj, hogy szolgál, hanem az, hogy ebben a szolgálatban nem tud jelen lenni, mert egyébre vágyik, és nem tudja ezt jól lerendezni: Uram, nem törődöl velem, hogy..., szólj hát neki. Márta nincs a helyén: hogyan lenne a helyén? Szerintem akkor, ha ki tudná fejteni a gondját szebben, nem Jézusra hárítaná, hogy nem törődik velem: Mária, tudnál egy kicsit segíteni nekem? Vagy

még mélyebbre vinni a dolgot: annyira szeretnék én is veletek lenni, de most fogadjátok el ezt tőlem, bocsánat.

Azt mondják, azt tapasztaljuk, hogy a lelki életben két módon tudunk önmagunkra tekinteni: Ha a jó Isten szempontját nézzük, akkor azt tapasztaljuk, hogy minden értünk, emberekért van, értünk történik, mi vagyunk a címzettek stb. Mi vagyunk a CÉL! A jó Isten az eszköze a kiteljesedésünknek, minden ESZKÖZZEL azon van, hogy kiteljesedjék az életünk. De, ha a mi oldalunkról nézzük a történetet, akkor azt kell látnunk, hogy mi csak ESZKÖZÖK vagyunk és Ő a CÉL! És ezt szoktuk kifordítani, kiforgatni és itt a baj: Istenem, azért vagy isten, akkor lécci, gyógyíts meg, tedd ezt vagy azt, add, hogy átmenjek a vizsgán. Vagy a másik oldalon a jó Isten eszköze vagyok, tehát áldozat. Mária úgy tekint itt Jézusra, mint Célra, akire figyelni kell, akire ráhagyatkozni kell, akit meghallgatni kell...

Johannes Vermeer: Krisztus Mária és Márta házában

Márta is úgy tekint Jézusra, mint Célra, de önmagát nem eszközként látja, hanem ÁLDOZATként, mert talán Jézusban az ő megváltásának eszközét látja, nem a Megváltót magát. Szólj neki, hogy... Mit láthatna? Hogy ez a szolgálat szép, mert ezzel is a Jóistent szolgálja. De csak önmagát látja, mint célt és ebből ítélkezik és vádol! Hát ez nem rólam szól? – gondolja. Nem a hiányra tekinteni, hanem arra,

amiben ott az Isten.

Az imában való jelenlétünk nehézsége, hogy az Úr Jézus jelenlétében biztos lehetek, de én nem tudok jelen lenni. Nem vagyok ott, jönnek a gondolatok, van egy csomó gond, elintézni való, seb, rendezetlen kapcsolat. Nem lehet elfojtani, mert jönnek: engedni kell és elengedni.

Az eucharishtiában Jézus itt van jelen, az alfa és omega, a fókuszpont. Ez abban segít, hogy az ITT ÉS MOST-ban tudjak maradni. Jézus jelen van itt és most, a világ végezetéig, az alfa és omega! Az ima ennek a valóságába, realitásába hoz vissza, mert az imádság maga a jelenlét, de eszköze is a jelenlétemnek. Ezért fontos, hogy az ima kapcsolatban legyen az élettel, ami megérint, ami fáj, amire most rezonálok. De ezt tudjam elmondani annak, akiben tudok is kezdeni vele valamit.

Rekollektív predikáció – jelenlét – Mária és Márta – 2020.3.9-12.

Ferenc pápa – Mindenkinek szüksége van a megbocsátásra, és szüksége van a türelemre

Időzzünk el ma kicsit az ötödik boldogmondásnál, amely így szól: *Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmazzak* (Mt 5,7). Van ennek a boldogmondásnak egy sajátossága: ez az egyetlen, amelyben a boldogság oka és gyümölcse megegyezik; ez az irgalmasság. Azok, akik gyakorolják az irgalmat, irgalomra is fognak találni, ők lesznek az irgalmasok.

A megbocsátás kölcsönösségnek ez a témája nemcsak ebben a boldogságban van jelen, hanem visszatér az egész evangéliumban. És hogyan is lehetne másként? Az irgalom magának Istennek a szíve! Jézus mondja: *Ne ítéljétek, hogy meg ne ítéltessetek. Ne ítélkeztek, hogy benneteket se ítéljenek el. Bocsássatok meg, hogy nektek is megbocsássanak.* (Lk 6,37). Mindig ugyanaz a kölcsönösség. Ezt Jakab levele is megerősíti: *Az irgalmasság azonban győzelmet arat az ítéleten.* (2,13).

De főleg a Miatyánkban, amelyben így imádkozunk: *Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek* (Mt 6,12), és ez a kérés az egyetlen, amely a végén megismétlődik: *Ha megbocsátjátok az embereknek, hogy vétettek, mennyi Atyátok nektek is megbocsát. De ha nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket* (Mt 6, 14-15, vö. **A Katolikus Egyház katekizmusa** (KEK), 2838).

Két dolgot azonban meg kell különböztetnünk: az adott és az elfogadott megbocsátást. Sokaknak nehézséget okoz az, hogy nem tudnak megbocsátani. Sokszor a rossz, amit kaptunk olyan nagy, hogy úgy tűnik, hogy a megbocsátás olyan nehéz, mint megmászni egy hatalmas hegyet: óriási erőbefektetést kíván. És van, aki úgy gondolja, hogy ez nem megy, ez lehetetlen. Az irgalmasság kölcsönössége azt jelenti, hogy szükségünk van arra, hogy a nézőpontunkat a feje tetejére állítsuk. Egyedül ez nem lehetséges. Szükségünk van Isten kegyelmére. Kérünk kell azt. Sőt, ha az ötödik boldogság megígéri, hogy irgalmat találunk, és a Miatyánkban kérjük a bűneink bocsánatát, akkor ez azt jelenti, hogy lényegében mi vagyunk a bűnösök és nekünk van szükségünk arra, hogy irgalmat találjunk.

Mindannyian adósok vagyunk. Mind. Isten irányába, aki nagyon nagylelkű, és a testvéreink irányába is.

Mindenki tudja, hogy nem olyan apa vagy anya, mint amilyennek lennie kellene, és nem olyan férj vagy feleség, nem olyan testvér, mint amilyennek lennie kellene. Mindannyian hiányában vagyunk az életnek. És szükségünk van az irga-

lomra. Tudjuk, hogy mi is gonoszat cselekedtünk, és mindig hiányzik valami abból a jóból, amit meg kellett volna cselekednünk.

De éppen ez a szegénységünk alakul át a megbocsátás erejévé! Mindannyian adósok vagyunk, és amint azt Lukács evangéliumában olvashatjuk, miszerint olyan mértékkel mérnek majd nekünk, amilyenel mi mértünk másoknak (vö. **Lk 6,38**). Ki kell terjesztenünk tehát ezt a mértéket, el kell engednünk az adósságokat és meg kell bocsátanunk. Mindenkinek emlékeznie kell arra, hogy szüksége van a megbocsátásra, és szüksége van a türelemre. Ez az irgalmasság titka: nektek is megbocsátanak, ha ti is megbocsátotok. Mert Isten megelőzött minket és ő elsőként megbocsátott (vö. Rom 5,8). Elfogadva a megbocsátást, képesek leszünk a magunk részéről is megbocsátani. Így éppen a baj és az igazságosság hiánya válnak megfelelő alkalommá arra, hatalmas mértékben, Isten mértékében, ami maga az irgalmasság, megnyíljanak az ég kapui.

Honnét születik a mi irgalmasságunk? Jézus azt mondta nekünk: *Legyetek irgalmasok, mint ahogy a ti mennyei Atyátok is irgalmas!* (Lk 6,36). Minél inkább elfogadjuk az Atya szeretetét, annál jobban fogunk szeretni (vö. **KEK, 2842**). Az irgalom nem az élet egy másokra vonatkozó dimenziója, hanem a keresztény élet középpontja. Nincs kereszténység irgalom nélkül (**Szent II. János Pál pápa, Dives in misericordia enciklika** (1980. november 30.); **Ferenc pápa, Misericordiae vultus bulla** (2015. április 11.); **Misericordia et misera apostoli levél** (2016. november 20).).

Ha az egész keresztény életünk nem hordozza az irgalmasságot, akkor eltévesztettük az utat, mert az irgalom az egyetlen igaz középpontja minden lelki útnak. Ez az egyik legszebb gyümölcse a szeretetnek (vö. **KEK, 1829**).

Emlékszem, hogy ez volt az a téma, amelyet az első Úrangyala imádság óta, mint pápa hangsúlyozni akartam: az irgalmasság. És ez mély nyomot hagyott bennem, mint egy olyan üzenet, amelyet pápaként folytonosan közvetítenem kell, és minden nap kell róla beszélnem: az irgalmasság. Emlékszem, hogy Kasper bíboros úr irgalomról szóló könyvét már-már szentelenül reklámoztam. És attól a naptól kezdve egyre mélyebben és erősebben hallottam, hogy Róma püspökeként ezt az üzenetet kell továbbadnom: irgalom, irgalom, megbocsátás, megbocsátás.

Isten irgalma a mi felszabadításunk és a mi boldogságunk. Az irgalmasságban élünk, és nem lehetséges irgalom nélkül léteznünk. Ez a levegő, amit be kell lélegeznünk. Túl szegények vagyunk bizonyos feltételek megteremtéséhez, ezért szükségünk van a megbocsátásra, szükségünk van a megbocsátásra. Köszönöm!

A Szentatyá kérése: A következő pénteken és szombaton, március 20–21-én kerül sor a „**24 óra az Úrért**” kezdeményezésre. Ez egy alkalmas időpont a nagybajtban az imádságra és a kiengesztelődés szentségéhez való közeledésre.

Sajnos Rómában és Olaszországban ezt a kezdeményezést nem lehet megrendezni a szokott formában a koronavírus miatt kialakult nehéz helyzetben. Mindazonáltal a világ más részein folytassátok ezt a kezdeményezést. Buzdítom a testvéreket, hogy őszintén közelítsenek Isten irgalmához a gyónás szentségében, és imádkozzanak, különösen a fertőzöttekért.

Ahol nem tudják megünnepelni a „**24 óra az Úrért**” rendezvényt, ott biztos vagyok benne, hogy csatlakozni tudnak a hívek ehhez a szándékhoz a személyes imádságuk által.

Fordította: Gájer László, Forrás: Magyar Kurír

A Szentatya a következő felhívást tette az Úrangyala elimádkozása utánra:

Március 22-én délben az Úrangyala elimádkozása után Ferenc pápa felhívással fordult a különféle felekezetekhez tartozó összes keresztényhez, hogy március 25-én, szerdán délben mindenki együtt imádkozzon a Magasságos, Mindenható Istenhez.

Ezekben az emberpróbáló napokban, amikor az emberek a fenyegető világvárványtól rettegnek, szeretném javasolni az összes kereszténynek, hogy egyesített hanggal, együtt esedezzünk az Ég felé. Kérem az összes egyház és az összes keresztény közösség vezetőjét, valamint a különféle felekezetekhez tartozó összes keresztényt, hogy imádkozzon a Magasságos, Mindenható Istenhez, és mondjuk el egyszerre azt az imát, amelyet Urunk, Jézus tanított nekünk. Kérek tehát mindenkit, hogy egyrészt mindennap többször is imádkozza el a Miatyánkot, március 25-én, szerdán délben viszont közösen, mindnyájan együtt imádkozzuk. Azon a napon, amikor sok keresztény arra emlékezik, hogy Szűz Mária hirt kap az Ige megtestesüléséről (Gyümölcsoltó Boldogasszony), az Úr hallgassa meg összes tanítványa egy lélekkel mondott imáját, kik a feltámadt Krisztus győzelmének megünneplésére készülnek.

Rendkívüli Urbi et Orbi áldás március 27-én, pénteken:

*Ugyanezzel a szándékkal március 27-én, pénteken, 18 óra-
kor imát fogok vezetni a Szent Péter-bazilika előtt, de a tér üres lesz. Már most hívok mindenkit, hogy lélekben kapcsolódjon ehhez az imához a tömegkommunikációs eszközökön keresztül. Meghallgatjuk Isten igéjét, elmondjuk könyörgéseinket, imádjuk az Oltáriszentséget, mellyel a végén Urbi et Orbi áldást adok, és ehhez hozzákapszolódik annak lehetősége is, hogy bárki teljes búcsúban részesüljön.*

A vírus világméretű terjedésére az ima, az együttérzés és a gyengédség világméretű terjedésével akarunk válaszolni. Maradjunk egyek! Éreztesük meg közelségünket a legmagányosabb és leginkább megpróbált emberekkel! Éreztesük meg közelségünket az orvosokkal, az egészségügyi dolgozókkal, az ápolókkal és ápolónőkkel, az önkéntesekkel... Közelségünket a hatóságokkal, akiknek szigorú intézkedéseket kell hozniuk, de a mi érdekünkben! Közelségünket a rendőrökkel és a katonákkal, akik próbálják fenntartani a rendet az utcákon, gondoljunk rájuk, hogy megtegyék mindazt, amit a kormány kér tőlük valamennyiünk java érdekében! Éreztesük meg közelségünket mindenkivel!"

Fordította: Tózsér Endre SP, Forrás: Magyar Kurír

A szentatya márciusi imaszándéka

A kínai katolikusokért: Imádkozzunk, hogy a kínai egyház kitarson az evangéliumhoz való hűségben és növekedjen az egységben.

Forrás: Vatikáni Rádió

Jegyzék az általános feloldozás lehetőségéről

A dekrétumhoz kapcsolódik egy Jegyzék is, amelyben a főpenitenciárius emlékeztet az általános feloldozás lehetőségére több hívőnek egyszerre, előzetes egyéni gyónás nélkül a jelenlegi súlyos körülmények között, elsősorban a járványban erősebben érintett helyeken és mindaddig, amíg a jelenség meg nem szűnik.

Teljes búcsú a koronavírusban szenvedőknek, az egészségügyi dolgozóknak és a családtagoknak: A teljes búcsú elnyeréséhez elegendő a koronavírusban szenvedő betegek-

nek, akik karanténban vannak, továbbá az egészségügyi dolgozók és a családtagok számára, akik ki vannak téve a fertőzés veszélyének, mert gondozzák a fertőzötteket, ha elimádkozzák a Hiszekegyet, a Miatyánkot és egy Mária imát. A többi hívő választhat a további lehetőségek közül: a legszentebb Oltáriszentség elé járul vagy szentségimádat végez, vagy legalább félórát olvassa a Szentírást, vagy elmondja a rózsafüzért, vagy elvégzi a keresztúti ájtatosságot, vagy elimádkozza az Isteni Irgalmasság rózsafüzért azt kérve Istentől, hogy vessen véget a járványnak, valamint hogy adjon enyhülést a betegeknek és örök üdvösséget azoknak, akiket az Úr magához hívott.

Haldoklók is elnyerhetik a teljes búcsút: A teljes búcsút elnyerhetik azok a betegek is, akiknek a halál pillanatában nincs lehetőségük megkapni a betegek kenetét. Ilyen esetben a feszület vagy a kereszt használatát javasolják.

Az általános feloldozás: Az általános feloldozást illetően a Penitenciária hangsúlyozza, hogy a pap lehetőség szerint előre értesítse a megyéspüspököt, vagy ha ez nem lehetséges, akkor mielőbb. A Jegyzék kiemeli: mindig az egyházmegye püspök feladata, hogy meghatározza saját egyházközetének a területén és a fertőzés szintjétől függően, hogy melyek a súlyos szükséghelyzet esetei, amelyekben megengedett az általános feloldozásban részesítés: pl. a kórházi osztályok bejáratánál, ahol a halál veszélyének kitétt, fertőzött hívek fekszenek, felhasználva az adott lehetőségek szerint és megfelelő elővigyázatossággal a kihangosítást, hogy hallják a betegek a feloldozást.

Mérlegeljék rendkívüli kórházlelkész-csoportok létrehozásának a lehetőségét: A Penitenciária továbbá kéri, hogy mérlegeljék rendkívüli kórházlelkész-csoportok létrehozásának szükségességét és lehetőségét ott, ahol szükséges, az egészségügyi hatóságokkal egyetértésben. Ez történhet önkéntes alapon is és a fertőzéstől való védekezés normáinak a tiszteletben tartásával, hogy biztosítani tudják a szükséges lelkiellátást a betegeknek és a haldoklóknak.

Van mód a tökéletes szeretet-bűnbánatra: Ezentúl ott, ahol az egyes hívők abban a fájdalmas helyzetben találják magukat, hogy nincs lehetőségük szentségi feloldozást kapni, akkor van mód a tökéletes szeretet-bűnbánatra a Katolikus Egyház Katekizmusának 1452. pontja alapján: „Amikor a bánat a mindennél jobban szeretett Isten iránti szeretetből fakad, „tökéletes bánatnak” (a szeretet bánatának) nevezzük. Ez a bánat eltörli a bocsánatos bűnöket; sőt elnyeri a halálos bűnök bocsánatát is, ha együtt jár azzal a szilárd elhatározással, hogy a bűnbánó, mihelyt alkalma nyílik, szentségi gyónáshoz járul.”

Az egyház Jézus, Szűz Mária és Szent József segítségével könyörög: Az egész emberiséget egy láthatatlan és alattomos betegség veszélyeztetni, amely már egy ideje mindenki

életének jelentős részévé vált. A jelenlegi pillanatot az aggasztó félelem, újabb bizonytalanságok és mindenekelőtt a széleskörben elterjedt fizikai és erkölcsi szenvedés jellemzi. Ebben a helyzetben az egyház még inkább megtapasztalja a szentek szeretetközösségének erejét, felemeli a keresztre feszített és feltámadt Urához fogadalmait és imáit, továbbá kiváltképpen a szentmise áldozatát, amelyet a papok mindennap bemutatnak a hívő nép jelenléte nélkül is. Jó anyaként az egyház azért könyörög az Úrhoz, hogy szabadítsa meg az emberiséget ettől a csapástól és kéri a Boldogságos Szűz Mária, az Irgalmasság Anyja és a Betegke gyógyítója, valamint jegyese, Szent József közbenjárását, akiknek védelme alatt járja mindig is útját az egyház a világban.

Forrás: vaticannews.va (Somogyi Viktória)

Sajgó Szabolcs SJ – Online kegyelem – Szempontok a „képernyőszenzmisek” kultúrájának kialakításához

Kezd terjedni az „online szentmise” kifejezés. Javasolom helyette a képernyőszenzmise kifejezést. Az alábbiakban ezt használom.

1. Általános szempontok

1.1. *A szentmise áldozat.* Krisztus egyetlen áldozatának jelenvalóvá tétele. Az isteni szeretet ünnepi áldozata: a keresztfán értünk és nekünk magát mindenestül, egyszer s mindenkorra áldozatul adta Krisztus. Az utolsó vacsora ünnepi asztala ezért oltár. Minden megfelelő módon bemutatott szentmiseáldozat teljes értékű, ha vannak jelen hívek, ha nincsenek. Krisztus egyetlen végtelen értékű áldozatát övéiért és a „sokaságért”, az egész megváltásra szoruló világért mutatta be.

1.2. *A hívő közösség ebbe az egyetlen áldozatba kapcsolódik be.* A szentmisén való fizikai jelenlétet nem pótolja a képernyőszenzmise. Bizonyos helyzetekre és körülményekre tekintettel a fizikai jelenlét általános kötelezettsége alól a püspök felmentést adhat egyházmegyéjében.

1.3. A képernyőszenzmisebe bekapcsolódás nem pótolja a szentmisén való részvételt. A képernyőszenzmisére senki nincs kötelezve. *A vasárnap és ünnepnap megszentelésére viszont minden hívő továbbra is kötelezve van.* Ennek a megszentelésnek eszköze lehet az az imádságos idő, amit egy hívő a képernyőszenzmisebe bekapcsolódva eltölt.

1.4. Az alábbiak ezt a bekapcsolódást igyekeznek segíteni. Ajánlások, szempontok, hogy az imádságunk minél gyümölcsözőbb legyen.

2. Az online közvetítések

2.1. A hívő közösségek szempontjából igen segítő, ha az egyházközség vagy lelkeségi közösség *a megszokott templomból, az ismerős oltártól, paptól stb. közvetített szentmisébe kapcsolódik be.* A természetfölötti a természetre épít.

2.2. Már egy okostelefonnal is lehet szentmisét online közvetíteni. A kevéssé jó minőség is több, mint a semmi. A katolikus igényesség ugyanakkor *törekszik a legjobbra és legszebbre Istennel és egymással kapcsolatban.*

2.3. A szentmisét végző pap legyen tudatában, hogy *a képernyő előtt ülőket segíti a szövegmondás, a válaszra hagyott idő és sok más egyéb.*

3. Szempontok a képernyőszenzmisén való részvételhez

3.1. *Készüljek a közvetítésre, a valódi és lehető legteljesebb jelenlétre.*

3.2. *Legyen rajtam olyan öltözet, ami az alkalomhoz illő.*

3.3. *Döntsek egyértelműen, hogy ott maradok végig a kép-*

ernyőszenzmisén.

3.4. *Ne járkáljak ide-oda intézni egyéb (akár fontos) ügyeket, teendőket.*

3.5. *Ne egyek-igyak az imádság alatt.*

3.6. *Kapcsoljam ki a telefonomat, ha nem azt használom a közvetítés fogadására.*

3.7. *Jelentkezek ki a messengerből és minden másból, ami megzavarhatja az imádságomat.*

3.8. *Ne írjak kommenteket az imádság alatt.*

3.9. *Legalább 5–10 perccel – vagy még többel – előbb kezdjek készülni, amint a templomba is előbb indulok el. Gondoljak is arra: most indulok a templomba.*

Egy lehetséges imádság:

Hozzad indulok, Istenem, veled szeretnék találkozni lélekben Igéd és asztalod közösségében. Te mindenütt jelen vagy, itt is, távol a szentmise helyszínétől. Benned közösségben vagyok a miséző pappal, közösségben vagyok mindazokkal, akik a távolból bárholnan bekapcsolódnak, és közösségben vagyok az egész küzdő, szenvedő és megdicsőült egyházzal. Hallgatom majd igédet, a képernyőn szemlélem szent titka-id megjelenítését. Segíts, hogy egész szívvel legyek jelen számodra időtlen áldozatodat szemlélve...

3.10. *A képernyőszenzmise kezdete előtt gyűjthetok gyertyát, kérve Istent, hogy adja meg jelenlétének megtapasztalását az imádság alatt, hogy növelje bennem a hit, a remény és a szeretet fényét.*

3.11. *Legyen összeszedett a testhelyzetem a szentmise alatt.*

3.12. *A szentmise kezdetétől a végéig tehetem azt, amit a templomban tennék, amit tesz az egész közösség: föllállhatok, leülhetek, letérdelhetek – mikor, minek van az ideje.*

3.13. *A szentmise válaszait és imádságait mondhatom hangosan, megfontoltan.*

3.14. *A bűnbánati rész legyen a személyes és őszinte bűnbánat ideje.*

3.15. *A szentírási részletekből igyekezzek legalább egy mondatot, szót megjegyezni, amit a szentmise után felidézve fontolgassak.*

3.16. *Ha tudok, az átváltoztatás alatt térdeljek le az előtt, Aki jelen van otthonomban és Akit Istenemnek vallok. Kérem tőle, hogy szeretete formáljon át jobban az ő képére és hasonlatosságára ott, ahol a leginkább rászorulok erre.*

3.17. *A szentáldozás idején végezzek lelki áldozást.*

A lelki áldozás imája, melyet a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) ajánl:

Jézusom! Hiszem, hogy jelen vagy a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Mindennél jobban szeretlek, és vágyom rá, hogy a lelkembe fogadhassalak. Mivel most nem tudlak szentségi módon magamhoz venni, jöjj, legalább lelki módon, a szívembe! Magamhoz öllek, mintha már ott lennél, és teljesen egyesítem magamat Veled. Ne engedd, hogy elszakadjak Tőled! Amen.

Vagy:

Uram Jézus Krisztus, hiszek Benned, imádlak Téged és szeretlek Téged teljes szívemből. Bánom minden bűnöm, mert szeretnék magamhoz fogadni a szentáldozásban, hogy Veled élhessek. Jöjj hát, ó Jézus, legalább lélekben költözz a szívembe, és végy lakást benne örökre! A mi Urunk, Jézus Krisztus Teste őrizzen meg engem az örök életre! Köszöntelek, ó Jézus, az én szegény szívemben. Neked adom magamat egészen. Tied akarok lenni életemben és halálom után is. Amen.

Krisztus valóságos teste és vére az áldozás révén beépül tes-

tembe. Szép és régi katolikus hagyomány, hogy az áldozás után 10–15 percig, míg a „szentségi szín” gyomromban megszűnik, csendes imádságban időzök reflektálva arra is, mi történt, mi is történik, mit kaptam a képernyőszentmise alatt. A lelki áldozásnál a hangsúly a lélekben való találkozáson és egyesülésen van a föltámadott Krisztussal. A lelki áldozás megéri pszichémet is, a csöndben hagyom, hogy a lelki érintés minél teljesebben átjárja egész pszichémet, amint a „fizikai” áldozásnál a kenyér molekulái testem molekuláivá válnak.

3.18. A képernyőszentmise végeztével *lehetőleg ne azonnal kezdjem ügyeim intézését.* A csendes jelenlét lehet jelképesen annak ideje, amit még Istennek adtam, a templomból hazatérés ideje.

Sok segítő információt találhatok az interneten, például az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye intézkedését.

4. Szakrális hely a lakásban, a szobában

Ha eddig nem tettem, kijelölhetek a lakásban, a szobámban egy szakrális helyet, ahová imádság idejére visszahúzódhatok, ahol a családgyház a közös imáját végezheti, ahová hívő barátaimmal mehetek találkozások alkalmával elcsendesedni, ahol a képernyőszentmisebe is bekapcsolódhatok. Szép és igen segítő a régi katolikus szokás, egy „házi oltár”, egy „házi szentély”, egy szakrális hely kialakítása. Oda kitéhetek egy feszületet, bibliát, gyertyát, a Szűzanya, az egyház édesanyja képét vagy szobrát, Szent Józsefét, akire bízta fiát és édesanyját a mennyei Atya, védőszentem képét, kedves szentjeimét, az őrzőangyalomra egy emlékeztetőt, a járvány múltával szenteltvizet... Szóval mindazt, ami fizikailag is segít tudatosítani Isten és népe mindenütt való jelenlétét. Ha Istenhez fordulok, ha vele vagyok, nemcsak vele vagyok, hanem az egész Egyházzal, a küzdő, a szenvedő és a megdicsőült Egyház minden tagjával. Különösen fontos ennek a közösségnek a tudatosítása izoláltság idején. Az előre kijelölt helyen várjam be a képernyőszentmise közvetítését csöndben imádkozva. Ha nem egyedül vagyok, akkor is tegyek így, őrizzem a közös készület csöndjét.

5. Egyéb szempontok a szentmisközösség megéléséhez

A szentmisközösség a közösség csúcsa, legteljesebb megvalósulása. Sok egyéb is erősítheti – illetve javasolt, hogy erősítse – ezt a közösséget, például olyan interaktív internetes felület, ahol az (egyház)közösség tagjai kérdezhetnek, reflektálhatnak, leírhatják véleményüket, beszélgethetnek és aminek a helyi pap is tagja lehet.

Az egészséges közösségek életében nemcsak a szentmise, hanem más imaközösségek is működnek, felölelve részben vagy egészben a közösség tagjait, például rendszeres imák (rózsafüzér, litánia, úrangyala, bibliaolvasás, ifjúsági és felnőtt stb. hitoktatás...) és a nem rendszeres imák (egy bajban lévőért, egy betegért, egy vizsga sikeréért...).

Igen sok minden átvihető az internet világába addig, amíg vissza nem térnek a „normális” viszonyok. Van, ami azután is megmaradhat, nem, mint pótlék, hanem mint kiegészítő és gazdagító kapcsolat.

Forrás: Magyar Kurír

Pál Feri üzenete

Azt mondta egy kedves ismerősöm: „Feri, a hitem csak valahogy túléli ezt a néhány hónapot, ha nem jövök a templomba. De a nagyobb kérdés, hogy a Panni néni túléli-e, meg a Pista bácsi.” És ha a Panni néni és a Pista bácsi-

nak a túlélési esélye növekszik azzal, hogy mi lassabban fertőzünk meg, akkor érdemes így eljárni. Most ahogyan látjuk a tudomány felől ezt a témát – és lehet, hogy egy hét múlva sokkal okosabbak leszünk, de ahogyan most látjuk –, azt mondhatjuk, az elsődleges cél, hogy ne betegedjünk meg, hogy ne fertőzödjünk meg. De tudjuk, hogy a kockázat különbözőképpen ér bennünket. Nyolcvan százalékon át fog menni a betegség úgy, hogy szinte észre sem vesszük. De lesz húsz százalék, akivel ez nem így áll majd. És tudjuk, hogy körülbelül száz emberből három meg fog halni. És azt is elég jól látjuk már, hogy viszont tíz nyolcvan év körül emberből egy fog meghalni. Ezért tehát az idősek, a betegek, a gyöngék, a krónikus kiszolgáltatottságban élők életének a védelme okán érdemes látnunk a realitásokat. Az elsődleges cél tehát, hogy ne betegedjünk meg, és ne fertőzzünk meg másokat.

De van egy másodlagos cél is. Ugyanis mondhatnánk azt, hogy a kocka már el van vetve. Ebből az adódik, hogy – Barabási Albert László hálózatkutató számításai szerint – egy éven belül a lakosságnak körülbelül ötven százaléka már átment a víruson, vagy a vírus rajta. Tehát a másodlagos cél a következő: próbáljunk meg minél később megbetegedni, elhúzni a járvány idejét, mégpedig azért, hogy az egyébként gyorsan nem bővülő orvosi kapacitások bírják az élet megmentésének szolgálatát. Ugyanis előbb-utóbb a többségünk meg fog betegedni. Nem fogunk tudni nagyon gyorsan több lélegeztető gépet és intenzív ágyműködést létrehozni.

De mi az, amire képesek vagyunk? Hogy időben kevesebben betegszünk meg, ezért nem az orvosoknak kell döntenie életről és halálról. Ezért mi is döntünk a saját cselekvési szabadságunkban és autonómiánkban. Mert minél hosszabb időben húzódnak el a megbetegedések, annál inkább bírja az egészségügy, és annál inkább fogják olyanok is túlélni a járványt, akik orvosi beavatkozás révén tudják csak túlélni a járványt. Ezért tehát minden olyan óvintézkedés, ami arra vonatkozik, hogy ne legyünk sokan együtt, hogy ne fogjuk meg egymás kezét, hogy mossuk meg, ezek reálisak, értékesek, értelmesek, és valóban segítséget nyújtanak leginkább a kiszolgáltatottak számára.

A következő néhány hónapban érdemes abban a reményben élnünk, hogy megteszünk mindent, ami azt a célt szolgálja, hogy egymás javára legyünk, és a hit megélésének olyan formáit válasszuk, amelyek nem fenyegetik az embertársainkat.

Egy kedves ismerősöm hétfőn egy tizennyolc lakásos társasházban kifüggesztett egy kicsi papírt: ez és ez vagyok, itt lakom ezen az emeleten, ez az ajtó, ez a telefonszámom. Ha szükséged van arra, hogy segítsek neked vásárolni, hívj föl. Képzeldétek el, hogy a tizennyolc lakásos társasházban, négy nap alatt, tehát hétfőn függesztette ki, péntek estéig nyolc la-

kásból érkezett telefonhívás, hogy „*Én jó néven venném, ha valaki segítené. Mert már az is segítség, ha nem napon-ta kell lemennem vásárolni, hanem kétnaponta, vagy négy-naponta, vagy kéthetente, mert már az is segítség.*” És azt is meg lehet oldani, hogy fizikai kapcsolatba ne is kelljen kerülnünk. Tehát minden olyan apró lépés, ami látszólag egy hatalmas világjárvány szempontjából elhanyagolhatónak tűnik, valójában, ha sokan csináljuk, életet ment.

Ezért tehát érdemes nagyon is a reménység talaján állni, tudni azt, hogy azt a kicsit, amit megtehetünk, érdemes megtenni, sőt, sok olyan kicsi lehetőség van, amit most lesz nagyon érdemes megtenni.

Lehet, hogy fizikailag egyedül leszünk, de közben egyébként nem vagyunk egyedül. Sem emberileg nem vagyunk egyedül, se Isten szempontjából nem vagyunk egyedül. Ezért tehát egymás szolgálatának most nagyon aktuális, friss, új lehetőségeit lesz érdemes kidolgozni, és azok valódi segítséget fognak nyújtani, még akkor is, ha úgy tűnik, hogy csepp a tengerben.

Forrás: kattima.hu

Exc. Ft. Bíró László püspök –

Hívom a családokat 2020 márciusában

Hívom a családokat, házaspárokat, jegyeseket és szerelmeseket, a családokat szerető szerzetes- és paptestvéreket, és mindenkit, aki a család és az élet mellett áll!

A család, a rokonok, barátok és ismerősök összegyűltek a nagyszülők ötvenedik házassági évfordulóját megünnepelni. Az egyik unoka – másodéves egyetemi hallgató – köszöntőjében kifejtette: csodálja nagyszüleit, érthetetlen számára, hogyan lehet ötven éven át békében, derűsen, sőt boldogan együtt élni, a mai élet kihívásaival úgy megküzdeni, hogy közben kapcsolatuk sértetlen marad. „*Ez nem lehet csak szerencse kérdése – folytatta az unoka –, a szakirodalomban ugyanis azt olvassuk, hogy normális körülmények között a házasságok általában hétévente válsághelyzetbe kerülnek. Szerencsés esetben kisebb-nagyobb sérülések árán túljutnak a válságon, nemritkán azonban belerokkan házasságuk. Iskolatársaim, barátaim nagy többsége arról beszél, hogy szüleik házassága korántsem zavartalan. Nem hiszem, hogy csak legenda, de rólatok az a hír járja, hogy az elmúlt ötven évben sohasem voltatok válsághelyzetben. A hétévenkénti válságok ötven év alatt hétszer kellett volna, hogy meglátogassanak titeket. Az nem lehet, hogy mind a hét esetben véletlenül éppen szerencsétek volt, véletlenül úgy alakultak a dolgok, hogy a válság nem tudott kialakulni, és a veszély elhárult. Aruljátok már el, hogyan csináltátok, mi a titkotok?*”

Minden embernek szinte születése pillanatától döntéseket kell hoznia. Eleinte ezek a döntések nem tudatosak, a csecsemő ösztönösen igyekszik életszükségeit kielégíteni. Minél többet ismer meg a világból, minél jobban kialakul öntudata, annál inkább válnak tudatossá döntései, annál jobban tud különbséget tenni jó és rossz között. A szülők segítsége is nélkülözhetetlen, döntési helyzetbe került gyermeküket irányítaniuk, vezetniük kell, különösen akkor, ha a gyermek ismeretei még nem elegendőek ahhoz, hogy önállóan helyesen döntsön.

A mai világ a cselekvési, szórakozási, művelődési lehetőségek eddig soha nem tapasztalt tömegét kínálja, a legtöbbször úgy, mintha mindez jó, értékes és javunkra való lenne. A fiatalok pedig a képernyő előtt ülve óriási válasz-

tékből válogathatnak, és akár ötpercenként újabb és újabb csatornákra válhatnak anélkül, hogy az ott látható műsorról bármilyen előzetes információjuk lenne. Nem tudják megkülönböztetni a jó és a rossz csatornát, ki vannak szolgáltatva a műsor gazdáinak (vö. **Gaudete et Exsultate 167, 168**).

Napjainkban a gyerekek sokszor jobban tudják a korszerű információszolgáltatásokat – jókat és rosszakat egyaránt – használni, mint a szülők. Hogyan tudjátok segíteni gyerekeiteket, hogy meg tudják különböztetni a jót a rossztól, és következetesen a jót válasszák?

A megkülönböztetés bölcsessége különösen akkor válik fontossá, amikor valami újdonság jelenik meg az életünkben. Ilyenkor fel kell ismernünk, hogy vajon Istentől származó *új bor-e*, vagy a világ lelkének, az ördögnek megtevésztő *itala*. Az is előfordulhat, hogy az Isten új bora ellen támadva a gonosz erői arra biztatnak, hogy ne változtassunk meg semmit, hagyjuk békében a dolgokat úgy, ahogy vannak, válasszuk a mozdulatlanságot és a merevséget, álljunk ellen a Lélek indítatásainak. Szabadok vagyunk Jézus szabadságával, de Ő arra hív, hogy vizsgáljuk meg, mi van bennünk – vágyak, szorongások, félelmek, várankozások –, ismerjük fel az idők jeleit, kövessük Szent Pál tanácsát: ***Vizsgáljátok felül mindent, a jót tartjátok meg (1Tesz 5,21)***.

Kritikus helyzetekben hajlamosak vagyunk ösztöneinkre, érzéseinkre, indulatainkra hagyatkozni. Milyen jó lenne pedig ilyenkor hátrálépní és némi távolságtartással tekinteni saját gondolatainkra és érzelmeinkre, legintenzívebb – pozitív és negatív – érzéseinket kiemelni a zsigeri mélységekből és Krisztus szemével nézni rájuk, mintha azt mondanánk: Egy pillanat! Hadd helyezem tágasabb térbe ezeket az érzéseket, indulatokat, vágyakat! Hadd toljam el őket magamtól, ne eksztatikus lelkesedéseim, felháborodásaim, mélységes elkeseredéseim határozzák meg pillanatnyi reakciómat. Hadd nézzek szembe velük, hadd lássam, mennyire valóságosak, miben gyökeredznek.

Ebbe a helyzetbe akkor kerülhetünk, ha imádságunkban – és általában az életünkben – megteremtjük a teret annak meghallására, amint Isten a nevünket mondja. Kérjük újra és újra Istent: ***Mondd meg, ki vagyok!*** Ne elégedjünk meg azzal, amit mások mondanak, sőt azzal sem, amit mi mondunk magunknak magunkról, Istentől szeretnénk hallani, attól az Istentől, aki szól hozzánk. Nevünk isteni kimondásán nyugszik az egész lényünk, ha Isten szólít, akkor tudjuk, hogy léteünk, élünk és virulunk: ***Ne félj, mert megváltottalak! Neveden szólítottalak, az enyém vagy (Iz 43,1)***. Ásunk le az imában olyan mélyre, hogy halljuk, amint Isten éppen most, ebben a pillanatban megteremt minket, beleheli nevünket a világba, életre kelt minket! Isten ugyanis nem szűnik meg teremteni: a teremtés nem valamikor régen történt, hanem ma is történik.

A megkülönböztetés nemcsak a rendkívüli pillanatokban szükséges, hanem segít felismerni azokat az apró, jelentéktelennek tűnő dolgokat, amelyek az Úr szeretetének titokzatos tervében azért kaptak helyet, hogy alkalmunk legyen a jó mellett dönteni. A megkülönböztetéshez nem elegendő az emberi bölcsesség, tudás vagy erkölcs, mert a megkülönböztetés kegyelem, betekintést ad Isten minden egyes emberre külön-külön vonatkozó, páratlan és megismételhetetlen, a legváltozatosabb körülmények és korlátok között megvalósuló tervébe, így elvezet az örök élet forrásához (vö. **Gaudete et Exsultate 170**).

Hogyan tudjuk megkülönböztetéseink alapjává tenni a

mondatot: „Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is”?

Az ember életében sok emberrel találkozik. Minden egyes találkozása alkalmával döntenie kell: kezdeményezi-e, hogy a találkozás gyorsan vagy fokozatosan alakuljon kapcsolattá vagy maradjon csak a felületes ismeretség szintjén. Az, hogy egy találkozás az ember életében rendkívüli, vagy jelentéktelen esemény, az adott pillanatban titok. Fiatalok sokszor mondják, hogy későbbi párjukat *meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt*, de az is gyakori, hogy csak a többedik találkozásuk alkalmával kezdtek érdeklődni egymás iránt. Elképzelhető-e, hogy ezek a sorsdöntő találkozások a véletlenül múltak? Istennek mindannyiunkkal tervei vannak, egyikünkéről sem felejtkezik el, nem hagy minket magunkra. Találkozásainkat is megrendezi, még a hajszálainkat is számon tartja (ld. **Mt. 10,30**). Ha figyelünk Isten szavára, ha döntéseink előtt kérjük a megkülönböztetéshez kegyelmét, akkor évek múltával visszanezve találkozásainkra feltárul előttünk Isten terve.

A fiatalok megismerkedésétől a házasságig, majd a házasságban a családi életen át hosszú, sokszor nehéz és küzdelmes út vezet. Az út különböző szakaszokból áll, amelyek mind nagylelkű odaadást igényelnek: a kezdeti, főként érzelmi vonzódásból átvezet abba az érzésbe, hogy szükségünk van a másikra mint életünk egy részére. Ezután következik a kölcsönös összetartozás átélése, majd az élet egészének, mint közös tervnek a megértése, miközben mindketten a másik boldogságát fontosabbnak tartják saját szükségleteiknél. Ehhez társul az öröm, hogy házasságukkal az Egyház és a társadalom javát szolgálhatják (vö. **AL 220**). Így haladhatnak a végcél felé, ami nem a jólét, nem a gazdagság vagy a hírnév, hanem a mennyei boldogság, amelyről Szent Pál így tanít: *Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt (1Kor 2,9)*.

Idézzétek fel azokat a döntéseket, amelyek első találkozásotoktól elvezettek házasságotokig, majd a mostani családi állapotig! Milyen szerepe volt döntéseitekben az imádságnak?

Nincsenek titkaink – vette át a szót a nagyapa –, a rólunk szóló hírek azért nem tudnak arról, hogy valaha is válsághelyzetbe kerültünk volna, mert ha életünkben valami nehézség vagy probléma merült fel, nem azzal kezdtük, hogy fűnek-fának elhíreszteltük, hogy hű, most nagy a baj és egyikünk se tudja, merre van előre. Meg aztán – folytatta a nagymama – azt, amit sokan véletlenül hívnak, azt mi nagy I-vel írjuk. Tudjuk, hogy életünk minden mozzanata Isten velünk kapcsolatos tervének része, és az Ő szeretete kifogyhatatlan és hűsége rendíthetetlen. Ezért ha valami nem úgy alakult, ahogy vártuk, nem tiltakoztunk, nem estünk kétségbe, hanem abban bízva, hogy Isten most is a javunkat akarja, kezdtük együtt keresni a helyzet megoldását. Sokszor csak évek múlva értettük meg – mondta a nagyapa –, hogy miért kellett ennek vagy annak úgy történnie, ahogy történt, és nem úgy, ahogy mi elképzeltük. Az ilyen »véletlenekért« mindig újra hálát adtunk. Most pedig hadd köszönjem meg mindnyájatoknak, hogy eljöttetek, hogy együtt ünnepelhetünk, és kérem a Véletlenek Urát, hogy nektek is adjon olyan boldogságot, mint nekünk.

**Exc. Ft. Bíró László, az MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke
Forrás: Magyar Kurír**

Exc. Ft. Tamás József – A Hiszekegy

A Hiszekegyet a szentmisébe Timóteus pátriárka (†517) vezette be. A keleti egyházban nagyon hamar meg is honosodott. Helye az eucharisztikus ima elején van nálunk, mint előkészítő ima a nagy eseményhez. Ez az elrendezés arra utal, hogy a Credo, akárcsak az eucharisztikus ima, az egész üdvösségtörténet lényegét tartalmazza, ha más formában is.

A nyugati egyházban először az 589-es spanyol nemzeti zsinaton jelenik meg. A VII–VIII. században elterjedt Franciaországban és Németországban is. Hivatalosan azonban a római rítusban csak 1014-ben vették fel II. Henrik császár keresésére, amikor ő Rómába érkezik megkoronázására. A római misében az olvasmányok és az azt követő homília utánra került, annak kifejezésül, hogy elfogadják mindazt, amit az Egyház az ő tanításában élénk tár. Éppen ezért ennek a gondolatnak a tükrében a Credo most két kérdést juttat eszünkbe. *Hiszed-e ezt? (Jn 11, 27)* Jézus intézte ezt a kérdést Mártához, amikor Lázár halála alkalmával beszélt, hogy Ő a feltámadás és az élet. Ismerős előttünk, hogy Márta ilyen szép hitvallást tett. Olyat, amely arra ösztönzi Jézust, hogy csodát tegyen, hogy feltámassza Lázárt. Biztos, hogy nem tette volna meg ezt, ha Mártának nem lett volna ekkora hite, hiszen Jézus soha sem tett csodát hit nélkül (**Mt 13, 58: Názáretben nem is tett csodát hitetlenségük miatt.**)

Hiszem-e azt, amit az Egyház elém ad? Nagyon fontos kérdés ez, mert az ember azt tapasztalja, hogy az emberek csak részben, csak fenntartásokkal fogadják el az igazságokat. Ha az ember statisztikát készítené ilyen szempontból, döbbenetes valóság tárulna eléje. Németországban néhány évvel ezelőtt próbáltak is ilyet készíteni. A megkérdezettek nagy százaléka hitt az Istenben, de a többi hitigazság tekintetében már nem ilyen volt a helyzet. Pl. a feltámadást már csak egy kevés százaléka fogadta el.

Hiszed-e, elfogadod-e azt, amit Isten a vasárnapi tanításban és Credoban eléd tár?

Kis Szent Teréz mondja lelki szárazságának idején: *Ó, bocsásson meg nekem Jézus, ha fájdalmat okozom neki. De Ő jól tudja, hogy amikor nem élveztem a hit örömét, legalább annak a cselekedeteit igyekeztem gyakorolni. Azt hiszem, egy esztendő alatt a hit több aktusát indítottam fel, mint amennyit egész életem át. Az ellenség kihívásakor, a harc minden újabb alkalmával bátran viselkedtem, mert tudtam, gyávaság a párviadalban alul maradni, hátat fordítok ellenfelemnek anélkül, hogy szembenézésre méltánám, Jézushoz futok, neki mondom: kész vagyok utolsó csepp*

véremet is kiontani, hogy megvalljam: van mennyország!

Élem-e azt, amit szavaimmal megvallok?

A Credot úgy kellene mondaniuk, hogy ne legyen szakadék szavaink és életünk között. Ha azt mondja az ember: hiszek egy Istenben és mégis az anyagi javakat, bűnös szenvedélyeket imádja; ha azt mondja, hogy hiszek Jézus Krisztusban, és mégis két úrnak szolgál; ha azt mondja, hogy hiszek a Szentlélekben és mégis a szeretetlenség gonosz szelleme tölti be; ha azt mondja, hogy hiszek az örök életben és mégis az ideigvaló dolgokért él, akkor mély szakadék van szavai és élete között. Nagyon fontos igazság: a Credot előbb élni kell, s csak azután lehet tagadás nélkül imádkozni. Ezért figyelmeztetett így Páli Szent Vince: *Ne elégedjete meg azzal, hogy hiteteket megvalljátok, éljete inkább úgy, hogy mások mondják el rólatok: keresztények vagytok.*

Francois Mauriac francia regényíró 1970-ben, 84 éves korában mondta: *Hiszem, amit gyermekfejjel hittem, hogy az életnek értelme, iránya, értéke van; hogy nincs elveszett szenvedés, hogy minden könnycsepp, minden vércsepp számít, hogy a világ titkát Szent János szavában lehet megtalálni: Deus caritas est (Isten a szeretet).* Tudjuk róla, hogy nemcsak vallotta, de élte is. Szavait nem hazudtolta meg. Tegyek így én is.

Jézusom, megköszönöm neked hitem fényét és melegét. A te nagy ajándékod ez az én számomra. Én is lehetnék hitetlen, élhetnék messze, távol tőled. Segíts megbecsülni kegyelmedet! Segíts megélni hitemet, hogy egész életem egy credo, egy hitvallás legyen.

Forrás: Tamás József nyugalmazott püspök – Csúcs és forrás

Dr. Jakubinyi György –

Márton Áron püspök és a Szentszék – II. rész

1964-ben nemzetközi nyomásra a Román Népköztársaság felszámolta a politikai börtönöket. Márton Áron *fegyvertársai* – a még élő püspökök, papok, egyháztanácsosok – hazatérhettek. A börtönviselt római katolikus papok ismét beosztást kaphattak – egy-két év várakozás után – kisebb, a nagy forgalomról elzárt helyeken. A titkos püspökök, így például Boros Béla, csak káplánként dolgozhattak egészen nyugdíjazásukig. A görög katolikus papság és a püspökök viszont csak polgári személyekként jöhettek haza. Egyedül Iuliu Hossu, a kolozs-szamosújvári görög katolikus püspök, az 1918. december 1-jei gyulafehérvári román nemzetgyűlés hőse nem fogadta el ezt a lehetőséget. Ő *alkotta* Nagy-Romániát, s csak úgy volt hajlandó a börtönből kijönni, ahogy letartóztatták: görög katolikus püspökként. A hatóságok kénytelenek voltak *átutalni* kényszerlakhelyre, a Bukarest melletti cǎldărusani ortodox kolostorba, ahol 1970-ben halt meg. Hősi kiállításáért 1969-ben bíborossá (cardinalis in pectore, vagyis nyilvánosságra nem hozva) nevezte ki VI. Pál pápa.

Ezeknek az időknek az emléke mindig felveti a kérdést: melyik álláspont a tárgyilagos, a józan, az egyházhű? Márton Áronnak is vissza kellett volna utasítania a szabadon bocsátást? Mivel használt volna többet egyházának, népének?

Ennek kapcsán jut eszembe egy *kezdő papi* élményem. Egy görög katolikus pap – aki 1956-ban, két börtönideje között, titkos klerikus léte nyilvánosan misézett a kolozsvári főtéren, csak hogy jelezze: léteznek – 1970-ben felkeresett és azt kérte, hogy a római katolikus papok zárják be templomaikat és sztrájkoljanak addig, amíg ki nem kény-

szerítik a testvéri román görög katolikus egyház visszaállítását! Vértanú szemléletében árulásnak tekintette a római katolikus egyház magatartását, hogy az a *megtúrt* helyzetben elfogadta a kommunistáktól a működési engedélyt, a testvéri román görög katolikus egyház visszaállítására nélkül.

Márton Áron nem adott fel elveket. Sőt 1955-ben, a börtönt elhagyva, és 1967-ben, a kényszerlakhely feloldásakor is feltette a kérdést: melyek a feltételek – mert feltételeket nem fogad el (vagyis nem lesz kollaboráns). Emil Bodnăraş miniszter válaszolt: *Mi megismertük a Püspök urat, és így elfogadjuk feltételek nélkül.* Ezt kispapként hallottam a szeminárium nagytermében a püspök szájából, amikor tíz évi kényszerlakhely után először jöhetett át a néhány percnyi járásra levő szemináriumba 1967. november 26-án. Van ebben a *kommunista* válaszban bizonyos tisztelgés az egyenes ember előtt. A kommunista vezetőség is tudta, hogy a kollaboránsok nem ösztönén hódolnak, hanem félelemből vagy haszonlesésből. Márton Áron esetében legalább tudták azt, hogy amit a püspök mond, azt gondolja is – még ha nincs is tetszésükre.

Amikor 1967-ben feloldották Márton Áron kényszerlakhelyhez kötöttségét, ismét megkezdhette bérmautójait. De meg kellett jelennie az állami ünnepeken is! Amikor 1967-ben Franz König osztrák bíboros a pátriárka vendégeként Bukarestbe látogatott, berendelték Márton Áront, hogy találkozzék vele. Márton Áron nem ment, mert még kényszerlakhelyen volt, engedélyt viszont nem volt hajlandó kérni. Ekkor fekete kocsiba tessékelték és elszállították Bukarestbe. König bíboros csodálkozott a helyzeten – 1967-ben vagyunk, az ENSZ emberi jogok stb. érvényében, az RSZK pedig tagja az ENSZ-nek! –, és ekkor, ezért oldották fel a püspök kényszerlakhely-kötelezettségét. Ezután már nem hivatkozhatott rá, hiszen személyazonossági igazolványt kapott, visszanyerte polgári jogait. Ott volt tehát az egykori havaselvi fejedelmi főváros, Curtea de Arges ortodox kolostora felszentelésének 450. évfordulóján, az 1967-es ünnepségen. De ott volt Bukarestben, 1968. február 29-én Nicolae Ceauşescu államfő és pártfőtitkár balján – akinek jobbján a pátriárka ült – azon a híres fogadáson, amelyet Ceauşescu hívott egybe Prága szovjet tankokkal történő le-rohanását mintegy előre látva és azt bojkotálva. Ott ült Márton Áron Ceauşescu balján, mert a főtitkár a külföld előtt igazolni akarta: függetlenségi politikáját a 13 államilag elismert *kultusz* és a megtúrt római katolikus egyház is támogatja. A Varsói Szerződés *fenegyerekeként* ezzel alapozta meg nyugati népszerűségét. A találkozózn készült fénykép bejárta a világot.

1974-ben Márton Áront Bukarestbe rendelték nagygyűlésre. Ott derült ki, hogy megalakul a FUS (Frontul Unității Socialiste = Szocialista Egységfront, később FDUS – a *demokrata* szó betoldásával), amelynek ő is tagja lett a többi vallási vezetővel együtt. A front minden nem hivatalosan kommunista polgári erőt – beleértve a vallásokat is – a Kommunista Párt vezetése alá akart rendelni. Márton Áront a lelkiismereti kérdés betegágyba döntötte: ott feküdt a bukaresti római katolikus érsekségen. 1974. május 2-án táviratozott a Szentszékhez: mi a teendő? Beléphet? Vagy nem? A válasz – ami az Ostpolitik szerint várható is volt – „Te tudod, mi az, és dönts.” A püspök kompromisszumos megoldáshoz folyamodott: ő maga nem lépett be, de betegségére hivatkozva bediktálta segédpüspökét, Jakab Antalt. Évek múlva hallottam egyszer tőle, amint vendégeinek mondta: *Én nem léptem ugyan be, de a segédpüspök urat bediktáltam.*

A példákat még sorolhatnám, mert sok van. De tegyük fel az alapvető kérdést: feladta-e Márton Áron a XII. Piusz-féle elveket és elfogadta-e teljesen a VI. Pál pápa által szentesített Ostpolitikot? Mivel kicsinek érzem magam ahhoz, hogy ítéletet mondjak Isten szolgája magatartása felett, szeretném idézni egykori titkárának, a 14 évi börtönt viselt dr. Dávid László prelátusnak a véleményét. Egyszer így vallott a nagy püspökről (hozzávetőleges idézet, emlékeztem szerint): *Ő volt Erdély utolsó „barokk” püspöke. (Ezt jó értelemben gondolta a prelátus: Márton Áron az utó-barokk korban lett püspök, és mindenben a korabeli előírások szerint gyakorolta püspökségét, ruházatban is – például felvette a cappa magnát, az ujjatlan csuklyás, hosszú vörös köpenyt, fehér prémgallérral.) Mindszenty bíboros mindig hű maradt önmagához, vagyis a XII. Piusz-féle elvekhez, Márton Áron viszont mindig hű maradt a mindenkori Szentszékhez. Akkor is, amikor már bensejében nem tudta elfogadni az új irányelveket. Ehhez a jellemzéshez nem szeretnék kommentárt fűzni. Természetesen minden jellemzés sántít, mert egyedül Isten a szívek és vesék vizsgálója (Zsolt 7,10).*

Személyes tapasztalat alapján merem állítani, hogy Márton Áron élete végén már nem tudott azonosulni a szereppel, amelyet a Szentszék az Ostpolitik alapján neki szánt. De mindig engedelmeskedett. A Szentszékéről mindig a legmélyebb fiúi tisztelettel nyilatkozott, sohasem bírálta mások előtt. De élt a szentpáli evangéliumi szabadsággal: az illetékeseknek mindig megmondta, ha szerinte tévesen mérik fel helyzetünket. Egy esetnek tanúja voltam, amikor egy Gyulafehérvárra látogatónak fordítottam. Ezzel magyarázom azt is, hogy élete végén Márton Áron hatszor lemondott, de a Szentszék – a segédpüspök kérésére – nem fogadta el lemondását. Dr. Jakab Antal segédpüspök érvelése az volt, hogy a jelen helyzetben még mindig szükség van a kommunista állammal szemben Márton Áron nevére és tekintélyére.

Amikor 1980. február 5-én utolsó lemondását szerkesztette, fordítónak engem hívott át. Kijelentette: azért mond le, mert betegsége miatt már nem látja át az ügyeket; nevében más ne intézkedjék, hanem mentsék fel a püspökség alól és az utód majd intézkedjék a saját nevében. Ezúttal elfogadták lemondását. Ekkor mutatkozott meg előttem teljes emberi és életszentsége nagyságában – a betegágyban fekvő – Márton Áron: súlyos lelki szenvedést okozott neki a személyes meggyőződése és az Ostpolitik által rá kényszerített magatartás ellentéte, de „sorkatonaként” engedelmeskedett a mindenkori *hadiparancsnak*. Márton Áron mindvégig hű maradt papszentelési, püspökszentelési ígéretéhez, engedelmeskedett Szent Péter mindenkori utódának.

E rövid tanulmány méltó befejezése lehet az a jellemzés, amelyet Szent Péter utóda adott Márton Áron püspökről, lemondásának elfogadása alkalmával, latin nyelvű távirat formájában 1980. március 29-én (rendhagyó, hogy maga II. János Pál pápa írta alá és nem az államtitkár):

„Elfogadtuk arra vonatkozó kérésedet, hogy letedd az egyházmegye vezetésének terhét, mert az öregkor és betegségek – amelyek alatt szenvedsz – jogos okaira hivatkoztál, és ezt ezennel lelkiismereted megnyugtatóra közöljük Veled, de nem szomorúság nélkül, hiszen ismerjük kiváló gondoskodásodat, amellyel a rád bízott gyulafehérvári katolikus nyáj vezetését vállaltad, mint az Úr becsületes szolgája (integerrimus Domini famulus), nem kímélve a fáradtságot, sem a szenvedést. Legyen tehát az a nyugalom, amelyet ettől kezdve jogosan fogsz élvezni, annak a végső juta-

lomnak jele és záloga, amelyet a mennyben az Úr Neked készített és Tőle vársz. És jóakaratumk és elismerésünk tanúja legyen az az apostoli áldás, amelyben Téged nagy szeretettel részesítünk.” – II. János Pál pápa.

Felhasznált irodalom:

- *Virt László, Nyitott szívvel. Márton Áron erdélyi püspök élete és eszméi, Budapest 2002.*
- *Tempfli Imre, Sárból és napsugárból. Pakocs Károly püspöki helynök élete és kora 1892–1966. Budapest 2002.*
- *Tomka Ferenc, Halálra szántak, mégis élünk! Egyház-üldözés 1945–1990 és az ügynök-kérdés, Budapest 2005.*
- *Ambasciata di Romania presso la Santa Sede, La Romania e la Santa Sede. Documenti diplomatici, Libreria Editrice Vaticana 2000.*
- *Casaroli, Agostino, Il martirio della pazienza. La Santa Sede e i paesi comunisti (1963–1989), Torino 2000. Magyarul: A. Casaroli, A türelem vértanúsága (A Szentszék és a kommunista államok 1963–1989). Budapest 2001.*

**Forrás: Keresztény Szó, 2005/9
Jakubinyi György apostoli kormányzó, nyugalmazott érsek**

Reményik Sándor – Templom csöndes mélyén

Templom csöndes mélyén, oltár-rejteken,
Hóféhéren Jézus titkon ott pihen.
Körülötte éj van, egyedül virraszt:
Mint az égi harmat, hull a szent malaszt.
Fénye általjárja a hideg falat,
Szürke utca mentén titkosan halad.
Pillantása áthat minden záron:
Fennvirrasztva jár az alvó falvakon.
Látja dúsak házát, kunyhóban szegényt,
Szétsugároz vigaszt, enyhülést, reményt.
Tekintete balzsam, ha a szív sebes:
A magános éjben szíveket keres.
Látja aki árva, aki elhagyott,
Börtönében látja a szegény rabot.
S ha a fáradt ember kínban elmerül:
Azt susogja néki: „Nem vagy egyedül!”

Agonias Szonja – Egy új ablak nyílik ebben bezártsággal Böjte Csaba – Járványról, imáról és gólyazászlóról

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Titkársága, a Magyar Kurír és az Új Ember szerkesztősége, valamint Böjte Csaba, Csókay András és Szikora Róbert, a világesemény hírnökei közös imára hívnak a koronavírus-járvány megszűnéséért. A mindennap délben kezdődő imádság március 18-án vette kezdetét. Erről és a járványról beszélgettünk telefonon Böjte Csaba ferences szerzetessel.

Kedves Barátaink!

Fejezzük ki együttérzésünket és közelségünket a koronavírus-fertőzésben szenvedőkkel hazánkban és határainkon túl. Mindenkit arra hívunk, hogy szólítsuk meg együtt Istent, aki életünknek és hitünknek forrása. Aki mindig többet ad nekünk, mint amit megérdemlünk és kívánhatunk. Árassza ránk irgalmát, bocsássa meg nekünk, amivel lelki ismeretünk vádol, és amit szinte már kérni sem merünk, adja meg nekünk atyai jószágából. A veszélyhelyzet elvonulásáig arra hívunk mindenkit, hogy a déli imádságot követően naponta fohászokdjunk együtt Istenhez Erdő Péter bíboros, primás imádságával, és kérjük a Szűzanya oltalmát Ferenc pápa felajánló imája segítségével.

– Miért tartotta fontosnak, hogy másokkal együtt imára hívjon ebben a helyzetben?

– Itt, Erdélyben is ugyanazok a problémák vannak, mint Magyarországon és a nagyvilágon. Az iskolákat bezárták, mi 108 gyermekkel bezárkóztunk Déván. A rendelkezés azt mondta, a kis családok maradjanak együtt, hát a mi kis családunk ilyen nagy. Együtt vagyunk, és persze aggódom én is a kollégáimért, a gyermekeimért: olyan parányiak ezek a vírusok, hogy nem tudunk máshogy harcolni ellenük, mint hogy kezet mosunk és megpróbálunk az otthonunkba bezárkózni. Azt gondolom, ennek ellenére az imádság az egyetlen eszköz, amit a gyermekekkel együtt tudunk alkalmazni, így ma is elmondtuk az Úrangyalát, és együtt fohászokdtunk velük.

Nagyon bölcs dolognak tartom, hogy Ferenc pápa is imára hív, nagyon tetszett, hogy elzarándokolt a Maria Maggiore-templomba gyalog, és ott imádkozott. A gyermekeknek is nagy élmény volt, mert tavaly, amikor Rómában voltunk, ugyanaz előtt a szentkép előtt mondtunk imát. *A pápa is odajár imádkozni, ahová mi!* – mondta az egyikük.

Milyen jó, hogy Erdő Péter bíboros úr is átlátja ezt a helyzetet, és külön imát ír, s biztat mindenkit, hogy mondja ezt a fohászt. Nagyon remélem, hogy 2020. szeptember 13-án valóban össze tud gyűlni a keresztény világ, s nemcsak az Eucharisztia előtt fog örvendezni, hanem azért is hálát fog adni, hogy szerencsésen véget ért ez a járványos időszak. Adja az Úr, hogy tényleg így legyen!

Annak örvendének, ha a Kárpát-medence minden népe valamilyen szinten képviseltetné magát ezen az eucharisztikus találkozón. Nagyon-nagyon boldog lennék, hogy Trianonra, a százéves magányra egy ilyen szép választ tudnánk adni. Én azt kérem, hogy ez az egész vírusos korszak minél rövidebb legyen, és minél problémamentesebben zajljék le, s minél előbb megint nyíljanak meg az iskolák, s a gyermekek tudjanak ott képződni, formálódni, játszani, nevetni, kacagni. Nagyon nehéz ennyi gyereket az osztálytársaiktól, a jövő-menő rokonoktól elzártan tartani.

– Mennyire bírják a gyerekek a bezártságot? Mondjuk, 108-an biztos nem érzik magukat egyedül...

– Szeretnek focizni, próbáljuk a kertészkedésbe, ide-oda bevonni őket. Most igazából az ismeretlentől fél az ember. Főleg mi, felnőttek. A gyerekeknél nincs semmi jele, hogy kétségbeestek volna, hogy az iskolákat bezárták. Délelőtt próbálunk tanulni velük. Mindenkinek volt okostelefonja, de hirtelen mindenkiéről kiderült, hogy mégsem működik, ha azon keresztül kellene letölteni a leckéket. Am azért a nevelők próbálnak kifogni a gyerekeken, meg én is mondtam nekik, hogy már régóta vannak magántanulók, tehát a tanévet el kell végezzük, nem hiszem, hogy jó ötlet lenne, hogy újból járja az egész társaság ezt a tanévet.

– Mi még előtte állunk annak, hogy szigorú korlátozások legyenek a mozgásunkban, ugyanakkor központilag is azt kéri, hogy lehetőleg minél inkább maradjunk otthon, minimalisra csökkentsük a társadalmi érintkezést. A romániai és más európai példák is azt mutatják, hogy nagy valószínűséggel nálunk is elkerülhetetlen lesz a hatósági karantén időszaka. Mit javasol, Csaba testvér, ebben a helyzetben mire irányuljanak a gondolataink, hogy ne ragadjunk bele abba az érzésbe, hogy be vagyunk zárva?

– Meg vagyok győződve, hogy akár a jó, akár a rossz dolgokból, amik előttünk vannak, dobantó is lehet, de ugyanúgy botlasztó is. A magyar nyelvben a törvények, parancsok, előírások negatív értelmet kaptak a történelem folyamán, a legtöbb ember berzenkedik ellenük. Amúgy is mi, magyarok olyan rebellis népek vagyunk, az előírásokat nehezen tudjuk pozitívan szemlélni. Holott annak idején Mózes mondhatta volna úgy is: *Boldog az az ember, aki tiszteli apját és anyját. Boldog az az ember, aki nem káromkodik. Boldog az az ember, aki nem hazudik.* Tehát a boldogságra vezető út útjelző táblái a parancsok. A szeretetparancsok, de akár az egészségügyi hatóságok által előírt rendelkezések is ugyanígy az életre vezető út a jelzőtáblái.

Ne féljünk tőlük, hanem vegyük komolyan! Az ember, ha eltéved az erdőben, s meglát egy útjelzőt a fán, akkor örvendjen, hogy valaki gondoskodott és kiutat mutat neki. Másrészt ha becsukódik az ajtó, kinyílik egy csomó ablak. Vicsesen mondták, hogy az egyik férfi, aki hazament, és a korábbiaknál hosszabban találkozott a családjával, mondta: *„Jé, hogy megnőtt a fiam, alig ismertem meg!”* Mert tényleg rohanunk, és öt-hét perc jut naponta arra, hogy beszéljünk a gyerekekkel – sajnos ez az országos statisztika Magyarországon. Most akkor van több idő és lehetőség akár arra, hogy leüljünk egy esti beszélgetésre, játékra vagy kacagásra.

A gyerekekkel egy nagyon érdekes dolgot terveztünk a minap: gólyazászlót. Mondtam nekik, biztos vagyok benne, hogy kilenc hónap múlva annyi gyermek fog születni a Kárpát-medencében, hogy csuda, és tervezzünk egy olyan kis-jézusos zászlót – kicsit hajaz a székely zászlóra –, amelyet azoknál a családoknál, ahol kisbaba születik, kirakhatják.

Azt gondolom, valóban egy új korszak kezdődik, egy új ablak nyílik ezzel a bezártsággal mindannyiunk előtt. A gonosz lélek biztos, hogy szeretné a szívünkől a reményt, a derűt kilopni, de mi ne hagyjuk, hogy akár bennünk, akár a családunk tagjaiban, akárki másban a gonosz lélek kárt tegyen. Órizzuk a reményt, a hitet, hiszen Isten gyermekei vagyunk, a mennyországba vezető jegy ott van mindannyiunk zsebében, meg vagyunk keresztelve, nincs okunk arra, hogy féljünk vagy pánikoljunk. S aki bajban van, nehézséggel küzd, azzal vállaljunk szolidaritást, próbáljunk segíteni testvéreinket, társainkat.

– Ez a közös imádság arra is szolgálhat, hogy azokat a ha-

tárokat, amelyek újra jobban kirajzolódnak az államok által bevezetett intézkedések következtében, felülírjuk az internet segítségével.

– A szentmise-közvetítéseknél is tapasztalom ezt, hiszen mi naponta misézünk, s több ezer ember kukkintott be legutóbb is az élő közvetítésbe: volt, aki hosszan nézte; volt, aki csak ráklickelt. Az összes gyermekünkhöz egyszerre nem tudtam, ugye, elmenni eddig sem, ezért régebbtől fogva a Magnificat.ro oldalon keresztül szoktunk megosztani nemcsak leveleket, hanem kis filmeket meg szentmiséről szóló elmélkedéseket is.

Annak idején Ádám atyánk is elment a Tescóba, és vett két kőbaltát, hazavitte a fiainak, mert azt akarta, hogy diót törjenek vagy mamutra vadásszanak azokkal, de lám, ők egymást fejbe verték. Hogyan használom a kőbaltát, az internetet, hogyan állok hozzá a járványhoz, ezek mind lehetnek nagy istenverései, de Isten áldásai is, az életem újraterveléséhez akár. Lehet az időszámítás kezdete, de az időszámításom végét is jelentheti.

Forrás: magnificat.ro, Magyar Kurír

Sebestyén Péter – Bernád lépcsői – Az alázatról és a gógról

Belemerültem Naszályi Emil könyvébe, (*Naszályi Emil: Csúcsok és szakadékok, SZIT, Budapest, 1982*) melyet az alapítóról írt, a zirci apátság 800 éves jubileumára. Clairvauxi Szent Bernát a főszereplő, a ciszterci szerzetesrend úttörője és megalapozója, a csillogó értelmű teológus, aszkéta, költő és lehengerlő egyéniség.

A tehetséges és nagy műveltségű fiú *nem szállt el magától*, bár kétségkívül lett volna oka és alkalmá rá. Leginkább éppen ez fogott meg az ő életében, misztikájában. Az, hogy volt bátorsága továbbgondolni a clunyi reformot: úgy akart változtatni az akkor már méltán híres és népszerű bencés kolostorok szellemiségén, hogy nem előre menekült, nem a kor szavát és kihívásait akarta *lereagálni*, nem a XII. század elvárásainak akart megfelelni, hanem szigorított: vissza Szent Benedek Regulájának szellemiségéhez! Így lett lassan önálló a citeaux-i, a clairvaux-i és a többi kolostor. Így kaptak megerősítést a *fehér* bencések a pápától, most már ciszterci szerzetesrend néven. Nem sokkal később már a domonkosok is tőlük lesték el a *lelki modellt*.

Bernát előtt ragyogó karrier állt. Befutott tanár lehetett volna akármelyik egyetemen, rendi főiskolán. Ha csak arra gondolunk, hogy még a huszadik század eleji érettségi is felért egy mai doktorátussal, mennyivel inkább sokra kell becsülnünk azt a szerzett tudást, ismeretanyagot, amit a középkori egyházi iskolákban megszerezhettek a tudásra szomjas, tanulni vágyó diákok. Bernát élvezte a tanulást, vágyott az ismeretekre. Élvezettel izlelgette a szavak, igazságok, jelzők, és kifejezések varázslatos erejét, ritmusát. Zenei tehetsége is segítette, hogy még jobban ráhangolódjon a szavak prófétai értelmére. Éles eszű fiatalember volt, csábította a világi hívság, a hercegi udvarok csillogása, de valami belső nyugtalanság is űzte.

Amikor édesanyja – meglehetősen korán – meghalt, akkor Bernát 17 éves lehetett. Az ifjúi erjedés a szerzetbe vonulásakor kezdett letisztulni, de már akkor úgy érezte, hogy nem a világhírű Cluny monostorát, hanem a sokkal egyszerűbb Citeaux monostorát választja. Annak már akkor arról ment híre, hogy keményebben, szigorúbban veszi Szent Benedek Reguláját.

Megismerte a szerzeteseket, elbeszélgetett velük, megszerette őket. Érezte a frissességet, mely lelkükből áradt, mely áthatja a monostor szellemét. Belül is ekkor kezdett visszavonulni. Miután a kolostor vezetését is rábízták, sok lelki vívódáson kellett keresztülmennie. Élt benne Isten hívása, de a tudomány és a világi dicsőség is vonzotta. Azt próbálta bizonygatni magának, hogy a tudományos élettel is lehet szent, tudósként is szolgálhat Istennek. De az évek múlásával lassan kiderült, a kaland, amit elkezdett, az egy nagy szellemi harc: az alázat harca a (szellemi) gög ellen. Olyan próbálkozás ez, amely Isten Lelke, szívet-vesét átjáró Igéje nélkül nem lesz eredményes. Szent Benedek regulájában az alázatosság fokairól elmélkedik, mintegy tizenkét lépésre osztva ezt az emelkedést, amellyel az alázatban a lélek Istenhez közelebb kerül. Bernát, mint valami misztikus látomást éli át, elmélkedik hosszasan ezt a gondolatot, de ellenkező irányból indul. A kevélység rétegeit hántja le.

Az alázat és a gög fokairól szóló munkájában arról ír, hogy a lelki életben tulajdonképpen nincs két út, hanem csak egy, de ez kétirányú... A gonoszság útja lefelé, az alázat útja fölfelé vezet. Jákob lajtorjáján is ugyanazon a lépcsőn lépegettek az angyalok: a fölfelé haladók is, a lefelé igyekvők is. Bernát szerint, ha vissza akarsz térni az igazsághoz, nincs szükséged arra, hogy új, ismeretlen utakat keress. Ugyanazon az úton fordulj meg, indulj vissza, felfelé, amelyen leszálltál: amely lépcsőfokokon kevélykedve le-süllyedtél, ugyanazon lépcsőfokokon fogsz alázatossággal fölfelé menni...

Nagyböjti csöndjeinkben, lelkigyakorlatainkban érdemes mélyebben is átgondolnunk a magunk lelki útját: hol tartunk ezen a lépcsőn? Lefelé lépkedünk, vagy felfelé kapaszkodunk?

Szent Benedeknél az alázatosság lépcsőfokai az igazság felé vezetnek a lelket. Szent Bernát ilyen tekintetben a gög útjáról beszél, amely visszafelé halad. És egyre távolodik Istentől. Ami tehát Benedeknél az első, az Bernátnál a tizenkettedik fok, és fordítva.

Lássuk ezeket sorra:

Benedeknél az alázat 12. foka a teljes Istenre figyelés. Szent Bernát szerint a gög első foka a Kíváncsiság.

Az alázat szelíden és keveset beszél. A gög második foka a Könnyelműség.

Belső komolyság. Ezzel szemben a gög harmadik foka a Léha vidámság.

Figyelmes hallgatás. A gög negyedik foka a Kérkedés.

Az alázat vállalja a közösséget, a közös szabályokat. A

gőg ötödik foka a Különködés, egyénieskedés.

A szív belső érzülete mindig kisebbnek tekinti magát a másiknál. A gőg hatodik foka a szemtelen Önteltség, arcátlanság, arrogancia.

Az alázat hatodik foka a szerénység. A gőg hetedik foka a Vakmerőség.

A lélek őszintén feltárja magát. A gőg nyolcadik foka a Mentegetőzés, a bűnök bagatellizálása. Rejtegeti, takargatja az igazságot.

Az alázatos békével, türelemmel viseli el a szenvedéseket, sőt még a sértéseket is. A gőg kilencedik foka a hibák álnok és Képmutató megvallása, hogy kimutassa mennyire bánja. Amikor a kevély alázatba akar burkolózni, hogy meg ne vessék. A gonoszságot és a hazugságot alázatnak tünteti fel.

Az alázat harmadik foka abban áll, hogy Krisztusnak teljesen engedelmeskedem. Ezzel szemben a gőg tízedik foka a Lázadás. Nem akarom alávetni magam a többiek ítéletének, mindenki fölött állónak érzem magam.

Az alázat második foka Isten akaratának szüntelen kérése. A gőg tizenegyedik foka meg épp a Gátlástalan vétkezés. Kész vagyok minden bűn elkövetésére. Mint valami örvény, hagyom, hogy sodorjon a Sátán a pusztulás felé.

Az alázat abszolút mértéke: álljak mindig Isten előtt. Szent Benedek szerint az alázatos ember mindig maga előtt látja Istent. Ő van. Ő a jónak jutalmazója, a rossznak büntetője. A bernáti lépcsőfokoknál a tizenkettedik: a gőg már Megszokássá válik. A lélek úgy elmerült a bűnben, hogy már elveszett az istenfélelem, úrrá lett rajta a megvetés.

Bernát megfigyelése szerint az első hat fokban a testvéreket vetjük meg, aztán az elöljárókat, végül, az utolsó két fokban magát Istent. Nagyböjti lelki tükrünkben ezt is érdemes megvizsgálni: hol tartok én „Jakob lajtorjáján”?...

Ideje lenne elindulnunk ezen a lépcsőn fölfelé. Hogy lelkünk, személyiségünk eljusson – az alázatosság fokain, lehántva a kevélység rétegeit – a szeretetnek arra fokára, amely kizárja a félelmet, s mintegy fáradság nélkül, jókedvvel, Krisztus szeretetétől fűtve, az Ő vonzásában teszi a jót és hirdeti az örömhírt.

Szent Bernát egyik vallomásában ezeket írja:

Eleven és hatékony Ő, s amint belépett hozzám, föléb-resztette alvó lelkemet. Megmozdította, s megpuhította, megsebesítette szívemet, mert kemény és kőszív volt az, és egészen beteg. Elkezdett dolgozni: rombolni, építeni és ültetni. Öntözte, ami száraz volt, megvilágosította, ami sötét volt, kinyitotta azt, ami zárva volt. A hidegséget bennem lánggra lobbantotta, a görbeséget kiegyenesítette. (...) Nem érkeimen keresztül jutott be belső világomba: csak szívem megmozdulásából éreztem meg jelenlétét. Abból, hogy kerültem a bűnöket, abból, hogy csökkent bennem az érzékiség, megismertem erejének hatalmát. És megcsodáltam bölcsességének mélységét abból, hogy megvizsgáltam és megítéltem lelkem titkait. És kevés erkölcsi javulásból megtapasztaltam szelídségének jóságát is. Szépségéből is felfogtam valamit abból, hogy lelkem, vagyis egész belső természetem megváltozott és megújult. Mindezt együtt láttam és megrettentem nagyságától. (Levelek az Énekek Énekéről, 6.)

Forrás: peterpater.com

Tóth Tihamér – Bízatok: én legyőztem a világot!

Ezeket szólottam nektek, hogy énbennem békességtek legyen. E világon szorongatástok vagyon; de *bízatok, én le-*

győztem a világot. (Jn 16,33.) egész félszázaddal ezelőtt a materialista gondolkodás jégmezőin fagyoskodott az ember. «Nincs semmi, csak technika és gyár, gép és műhely – ez volt a jelszó. Az anyag titkait kutatni s leigázni a természetet – ez volt a törekvés. A lélek jogairól nem akartak hallani sem, s Istenről nem illett beszélni. De annál inkább Darwinról s Haeckelről, majom «nagyapánkról» és az őslatról. Nos: az eredmény itt van előttünk. A sok mellékes miatt elvesztettük a lényegét, a technika miatt az élő embert; a leigázott külvilágért rémes árat fizettünk: saját benső világunkat...

Most aztán jön az újabb kor, jön az új, fiatal nemzedék. Nem az őslátat kell neki, hanem az Istenember. Nemcsak az élet elemi formáit akarjuk tanulmányozni, hanem az életnek azt a legszebb kivirágzását is, amely a Földön kifakadt: Krisztus életét, amely élet egyedül tud megnyugtató feleletet adni az emberi élet minden kínzó problémájára.

Fiam, felnőtt korodban majd tapasztalni fogod, hogy amint két tábor állott Krisztus körül életében, az áll ott ma is: az egyik öklét összeszorítva eltorzult arccal kiáltja ma is: *Feszítsd meg!* a másik meghajtott fővel térdel Előtte s mondja: *Én Uram, én Istenem!*

Úgy magam elé gondolkak most, édes fiam, amint nyolc évi küszködés, nyolcévi drukkolás után, kezdedben a nehéz munkával megérdemelt érettségi bizonyítvánnyal, dobogó szívvel s reménnyel, teli lélekkel nekivágsz az egyetemi életnek, vagy talán már a kenyérkereső hivatalnak. Nyolc évvel ezelőtt, mint kis, matrózbüzlös fiúcska szorongó szívvel, alig nyíló öntudattal lépted át a középiskola küszöbét. És most? Kezedben az érettségi bizonyítvány, az útlevel az élet idegen tájaira.

Édes fiam, Krisztus Urunk mellől el ne tépjenek az élet-óceán hullámai! Ez az óceán telve van alattomos szirtekkel, forgó viharok is sokszor tombolnak rajta. Vigyázz, el ne feledd: annyira leszel boldog rajta s annyi erőd lesz az életben, amily közelben tudsz maradni a tajtékzó habok hátán is az Úr jézushoz! Az élet bizony rideg, az életküzdelem laposít, nivellál, a gondok örölnék és évről-évre hűtik ifjú szíved ideális lelkesedését is, – annyi erőt s meleget, amennyiből kifutja az egész életre, nem tud lelkedbe önteni senki más, csak a mi Urunk, Jézus Krisztus. Ő, aki azt mondotta: *Bízatok! Én meggyőztem a világot!*

Van a mi nagy Benczúrunknak egy megkapó festménye: viharos tenger hány egy gyöngye bárkát, amelyet még kívülről is markos legények emelgetnek, hogy felborítsák. Benn a bárkában magányos ember markolja az evezőt és nekiszántan feszül szembe a viharral. A kép felirata: *Ember, küzdj!*

Ez lesz a te földi életed rövid foglalta is: *Ember, küzdj!* Jönnek majd a megélhetés gondjai, az életért való földi harc, és jönnek a lelki élet zúgó kísértései. És neked Krisztus mellől távozni nem szabad! Elveidből soha nem engedni! Esményeidnek árulója nem lenni!

Mikor a spártai anya búcsúzott hadba induló fiától, e szavakkal adta át neki a pajzsot: *Ezzel vagy ezen! Ezzel térj haza győztesen, vagy ezen hozzanak haza halva!*

Ily gondolatokkal búcsúzom tőled. A mi Urunk, Krisztusunk drága szent arcát igyekeztem lapjain lelkedbe rajzolni, s mikor most az élet nagy csatájára indulsz, én meg ezt mondom búcsúzásul: *Ezzel és ezen! Krisztussal küzdeni győztesen az életben s Krisztusban halni meg a győztes földi élet után. Bízál, fiam, Krisztusban, aki meggyőzte a világot!*

És most menj, amerre nemes példák fénylenek. Menj; ködös előtted a jövő, de szemed fénye – Krisztus – el ne sötétedjék előtted.

Menj; sodró örvények forognak utadon, de iránytűdet – Krisztust – el ne veszítsd.

Menj; tátongó szakadékok ásítanak feléd, de vezetődnek – Krisztusnak – kezét el ne engedd.

Menj; önző földi harc fagyos lehelete csap majd dermedt arcodba, de lelked lobogó lángját – az Úr Krisztus szeretetét – ki ne oltassa.

Uram, Te vagy az ajtó; ó engedd, hogy életem alatt ezen keresztüljárjak ki és be!

Uram, Te vagy a jó Pásztor; ó engedd, hogy szófogadó, kezes kis báránykád lehessen!

Te vagy a szőlőtő; legyek én rajtad szent erődből táplálkozó eleven szőlővessző.

Te vagy a világ világossága; kövesslek Téged, mindig csak Téged ebben a borús életben!

Te vagy az élet kenyere; táplálj ezzel az éltető kenyérrel!

Te vagy az út, igazság és az élet; vezess az igazság útján isteni életre!

Legyek hárfá s Te légy rajta a dal!

Legyek tűz s a Te szereteted lobogjon bennem!

Legyek tölgy s Te tarts sudár-egyenesen!

Legyek tenger s a Te mélységed töltsön ki!

Legyek szófogadó fiad a földi életben, hogy lehessen egykor boldog fiad az örök életben!

Ó, Istenem, szeretlek forrón, mélyen; nem mert a kárhozatos szörnyű éjen gyötrő tűzbe vetsz, ha elhagylak, s nem, mert egednek édes fényességét szent Örömben úszó angyali zenéjét ígéred nékem szárnyaid alatt.

De: mert a kereszten karjaid kitártad, emberi szívemet Szívedre vártad, rútul kiszögezve – jaj – felém hajoltál, vérfutotta arcod, édes, tüzes oltár, bűnömért viselt el szörnyű ékességet...

Meg nem állottal a gyötrelmek mezsgyéjén, átmentél az éjek szörnyűséges éjen, borzalmas kíséret, gyalázat és szitok, lélekhóhérok gyűlöletkárpitok fődtek, jaj, követtek az utolsó szóig...

Rettentő mértékkel mérted szeretésed.

Ó, legyek, hadd legyek könnyező vetésed, hadd legyek, én legyek a te aratásod, míg gyötrelmeiddel lelkem földjét ásod.

Szeretlek, szeretlek, nem, mert megmentettél, hanem mert a vérig, halálig szeretted; s amint te szeretted, szeretlek most téged, életem és lelkem elkínálom néked, szeretlek, szeretlek, te vagy a királyom, Istenem, mindenem, örök mennyországom!

– *Xavéri Szent Ferenc.* –

Forrás: Tóth Tihamér – Krisztus és az ifjú

Kempis Tamás – Krisztus követése – gondolatok

Sose veszítsd szemed elől, amit fogadtál, és tekints mindig a Megfeszítettre.

Van mit szégyellned, ha Jézus Krisztus életére nézel, hogy még mindig nem igyekeztél jobban ahhoz szabni magadat: pedig régtől fogva járod az Isten útját.

Az, aki figyelmesen és áhítatosan elmerül az Úr életének és kínszenvedésének meggondolásában, abban mindent bőven megtalál, ami csak hasznos és szükséges, nincs szükség arra, hogy Jézuson kívül valami jobbat keressen.

Ó ha szívünkbe költőznék a megfeszített Jézus: mily hamar megtanítana mindenre! A jó ember mindent kedvesen vesz, és értő lélekkel fogad, amit parancsolnak neki.

A hanyag és lusta ember egyik felháborodásból a másikba esik, és minden felől csak kellemetlenség éri; mert nincs belső vigasztalása: külsőt meg nem kereshet.

Aki a fegyelmen kívül él súlyos botlás kockázatában él. Aki a kényelmesebbet és a könnyebbet keresi, mindig kevesebb úton jár, mert sem ez, sem az nem tetszik neki.

Amikor az ember eljut odáig, hogy semmiféle teremtet jótól nem várja vigasztalását, akkor kezdi először igazán kedvét lelteni Istenben, s akkor nyugodtan fogadja a világ bármi változását.

Ha nagy jó éri, annak sem örül, ha kevés, azon sem szomorkodik, hanem teljesen és nagy bizodalommal Istenre hagyatkozik, aki önéki mindenben mindene; aki előtt semmi el nem vész, meg nem hal, hanem minden örte él, és intésére minden vonakodás nélkül engedelmeskedik.

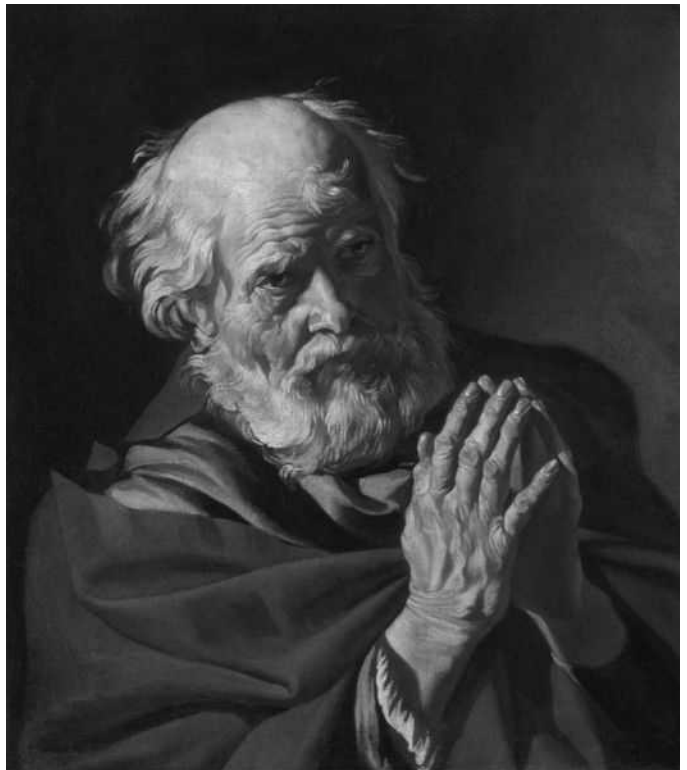
Tartsd szemed előtt folyton, hova tartasz, s hogy az elvesztett idő nem tér vissza soha. Törekedés és szorgalom nélkül sohasem válhatsz erényes emberré. Amint lankadni kezdesz, kezdesz romlani.

Ha pedig egészen áttüzesíti a jóakarát, békét találsz, és munkádat is könnyebben végzed Isten kegyelme és a jónak szeretete miatt. A lelkes és szorgalmas ember kész mindenre.

Borsodi Henrietta – Amikor Péter sírt... –

Bach nagybőjti zeneimája

Március 21. a zene nagy ünnepe: 1685-ben e napon született Johann Sebastian Bach. Zenéje az imával rokon, emel, vigasztal, békét ad. A Máté-passió híres áriáját hallgatom, mely Péter apostol mellé állít, vele mondani: Könyörülj rajtam, Istenem!

A nagybőjt tehát lényege szerint a szeretet legmélyebb

titkaiba való beavatás. A halál burka alatt itt érik a legvakítóbb fény, Isten és ember közös hajnala. Két mondat Pilinszky Jánostól 1968 márciusából. Tőle is segítséget kérek, miközben a szavakkal kifejezhetetlenlen gondolkodom.

Az Erbarme dich kezdetű áriát a hegedűművész Yehudi Menuhin, aki II. János Pál pápának is eljátszhatta, a valaha hegedűre írt legszebb zenének tartotta, a lengyel író, költő Adam Zagajewski pedig az európai zene középpontjának és szintézisének nevezte.

Péter apostolhoz visz ez az ária – a hajnalba, amikor Péter sírt. Ha vállalom és ott maradok mellette, ha ott bírok maradni, abban a rettenetes órában, akkor esélyt kapok, hogy a nagybőjt a szívzaggató bűnbánat és a gyógyító feloldozás ideje legyen, beavatás a szeretet legmélyebb titkaiba. Ahogy az apostol rettenetes éjszakája is fénybe fordul.

Miközben Péter kinn ült az udvaron, odalépett hozzá egy cseléd lány és megjegyezte: »Te is a galileai Jézussal voltál.« De ő mindnyájuk hallatára tagadta: »Nem értem, mit beszélsz.« Mikor aztán kifelé készült a kapun, meglátta őt egy másik cseléd lány és szólt az otlévőknek: »Ez is a názáreti Jézussal volt.« Megint tagadta, most már esküvel:

»Nem ismerem azt az embert.« Röviddel ezután az ott állók körülfogták Pétert és bizonygatták: »De bizony, közük tartozol te is, hiszen kiejtésed is elárul.« Erre már átkozódni és esküdözni kezdett: »Nem ismerem azt az embert!« Akkor mindjárt megszólalt a kakas. Péternek ekkor eszébe jutott Jézus szava: »Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.« Kiment és keserves sírásra fakadt. (Mt 26,69-75)

E keserves sírásban imádság születik: egy hegedű zokog, az ének megtörtén Istenhez kiált. Az ember összeroskad a bűn mérhetetlen súlya alatt. A dallamívek ezeket a kétségbeesett föl-fölkiáltásokat és az egyre mélyebbre hullást érzékeltetik. De a földöntúli szépség, ami árad és körülfon közben, jelzi a hajnalt, az irgalmat, a megbocsátást.

*Erbarme dich, mein Gott,
Um meiner Zähren willen!
Schau hier, Herz und Auge
Weint vor dir bitterlich.
Erbarme dich, mein Gott.*

Bach olyan zenével emeli elképzelhetetlen magasságokba ezt a verset, hogy a hangokban – Albert Schweitzert, az evangélikus teológust, orvost, orgonaművészt idézve – a szövegnek nemcsak a teste, hanem a lelke is kifejeződik. Bach a szavakban kimondott egész vad és fájó, tépő bűntudatot kifejezésre akarja juttatni. És a zene legnagyobb mestere számára nincs lehetetlen. Kifejezi azt is, amire a szavak már képtelenek. Mindezt úgy, hogy kérdezhetjük ismét csak Albert Schweitzerrel: Nem tudjuk, mi a csodálatra méltóbb: ennek a zenei nyelvnek az egyszerűsége vagy a világozsága?

Most ismét Pilinszky szól: *A remekmű magja mindenkor egy magasrendű valóság, melynek napjába nézve elvakul a kutató szem, de boldogan melegegnek az áhitattal közelítő századok.* A költő is kereste a szavakat, amikor erről a zenéről gondolkodott. Ő sem zene-esztétaként, csak megrendült hallgatóként. *Johann Sebastian Bach egyszemélyben volt szenvedő ember, könyörtelen diagnosztika és gyógyító orvos. Korunk fokozódó szomjúsággal csodálja a már-már titokzatosnak tűnő bachi mélységet és boldogságot. Örökös alászállását a szív szakadékába és örökös megérkezését az atyai házba.*

Az Erbarme dich ária megrázó példája ennek. Imádság. Aki ezt a zenét írta, az ismerte a szenvedést. És ismerte a feloldozást is. Gyógyít ez a zene. Bűnbánatra és bűnbévallásra hív Isten elé, és egymás felé, az ember felé, aki ellen akarva-akaratlanul vétettünk.

Az evangéliumi történet és az ária az irodalomban így szólal meg – a francia író, François Mauriac Jézus élete című művében:

Megint megszólalt a kakas. S ebben a szegény szívben hajnalodott. Minden kibukkant az éjszakából, minden megvilágosodott benne, ugyanabban a pillanatban, mikor a palota és a házak tetőzete, az Olajfák csúcsa, és a legmagasabb pálmák. Ekkor ajtó nyílt. Egy ember jelent meg, összekötözött kezekkel, a börtön és a bitófa zsákmánya, porosz-lók taszigálták előre. Rátékintett Péterre. A szeretet és a megbocsátás véghetetlen kincsét mutatta meg ebben a tekintetben. Az apostol döbbenet nézte ezt az arcot, amely már megdagadt az ökölcsapásoktól. Két tenyerébe rejtette arcát, kiment, s egész életében együttvéve nem sírt annyi könnyet, mint amennyit ezen a hajnalon hullatott.

Péter sírt. A tékozló fiú áll atyja előtt és csak sírni képes. Tudja a szavakat, de oly nehéz kimondani őket: „Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. A mai evangéliumban hallottuk a vámos kiáltását: *Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek!* A Bach-ária is ebben a sorban áll, ahogy kapcsolódik a Jézus-imához is. A keleti egyház imájának párja a nyugati művészetben.

*Könyörülj rajtam, Istenem,
könyveimért kérlek.*

*Tekints rám. A szív és a szem
keserűen sír előttem.*

Könyörülj rajtam, Istenem.

Pilinszky számára Bach zenéje Isten-bizonyíték és mennyország-érv volt. Egy, a Bartók rádióban hallott történet szerint Kocsis Zoltán egyszer Mozart G-dúr zongoraversenyének második tételét játszva, a végén, a kadencia előtt elmosolyodott. S mikor egy barátja megkérdezte, mit jelentett az a különös mosoly, így válaszolt: *Láttam a túlpártot, és nem volt félelmetes.* Bachot hallgatva ugyanígy megtörténhet – ha odaadjuk magunkat.

Visszatérek Péterhez. Pilinszky írta: *Az öreg Mauriacban még ott fáj a kitépett és kiszakadt bűnök gyökereinek a helye, vérző nyoma, ettől olyan emberi a vallomása. Mindenféle bünt elkövetett, vallja, méghozzá úgy, hogy ismerte a jót. S mégis, itt rejlik egyetlen reménye is. Mert bár bűnösen élt, soha el nem árulta Őt. Vallomásainak utolsó soraiban is ezt a képet idézi: úgy ül kandallója tűzénél, mint hajdan Péter apostol, csakhogy ő sokkalta vétkesebben élt Péternél. Mégis, ha most őt szólítanák, vajon ismerte-e a Názáretit, ezt a meggyalázott és megkínzott embert – szeretné hinni, hogy így felelhetne: minden leírt szavam arról vall, hogy ismerem őt, ő a mi Istenünk, akit nem érdemeltünk meg.”*

Az idei nagybőjt legfájdalmasabb hetei következnek, olyan bőjt, amelyet eddig soha nem kellett megélnünk. Éhezni és szomjazni fogunk. A művészet – a zene, az irodalom erős menedék. Ne hagyjon el a remény. Hogy Tibériás tavánál is ott lehessünk majd Péterrel, és mondhassuk: *Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged.*

Forrás: Magyar Kurír

Bíró Jolán–Ilona – Forduljunk a lélekhez

A napokban olvastam Dr. Harmath Károly OFM szavait, ami szerint Boldog igazán csak az az ember lehet, aki nem

sajnál időt szakítani önmaga számára. Aki hajlandó gondolni a szívében sarjadó jóság, nemesség, szeretet, becsület, türelem, igazságosság palántáit... Mert ez az alapvető ajándék, minden más ajándék alapja. Ha nem kaptunk volna időt, minden egyéb csupán illúzió lenne... Ha a böjtöltre vonatkoztatjuk ezeket a szavakat, időt és energiát szakítottunk rá, általa boldogabb embert és időt is nyerünk.

Igen, mint mindenhez, még a böjthöz is idő szükséges. A böjti időszak alatt az ember sokkal jobban magába száll. Jobban megismeri önmagát. Tisztázza saját kapcsolatát Teremtőjével. Megvizsgálja saját visszajelzéseit az őt szerető Isten felé. Elvonatkoztat a test megannyi kívánságától, így jobban figyel a lélek igényeire. Ezáltal szorosabbá válik, szinte egészen megújul, kitisztul és mélyebbé válik kapcsolata a Szentháromságos egy Istennel.

Háttérbe szorul a test s így szárnyalni kezd a lélek. Sokok testi hiba, gyengeség elengedődik, feledésbe merül, mert a hangsúly a lélekre tevődik, amelyből szóhoz tud jutni az Isten: irányítani tud, mert ráhangolódunk a Szentlélek valóságos jelenlétére; javítani tud rajtunk, mert ilyenkor élni tud bennünk a Fiú tanítása; ki tudja mutatni, meg tudja éreztetni atyai szeretetét; a lélek belesímul a róla gondoskodó isteni lélekbe.

Ilyenkor vesszük észre: milyen sokszor csak a testnek szolgálunk, mennyire lekötnek bennünket testünk igényei, mennyire rabjai vagyunk önmagunknak. Milyen jó, hogy nem vagyunk egyedül, mert Ő örökdik felettünk! Óvja lépteinket. Gazdagítja korlátolt gondolkodásunkat az Ő mindentudó vezetésekkel. Milyen jó, hogy ő mindvégig kitar testi-lelki létem első pillanatától a test utolsó pillanatáig, sőt a lélek mellett még azután is az örök életben.

A test fékentartásával edzük azt, a lelket pedig nemesítjük. Időt is nyerünk a böjt által, mert kevesebbet időzünk az asztal mellett; kevesebbet vitázunk embertársainkkal, mert tisztábbak szeretnénk lenni; sőt még gondolatainkat is felszabadítjuk, mert értékesebb felé, minnél több jócselekedet felé tereljük azokat. Mindebből lelki javak származnak, ami értékesebb minden veszendő aranynál. De, ha a lélek töltődik, abból testi jólét is származik, mert a boldog ember tud csak igazán a jóra törekedni.

Nincs annál szebb és értékesebb dolog, mint az, amikor az emberi vágyról kiderül, hogy Isten ültette belénk és mi csak engedelmesen teljesítettük azt, amit ő belénk oltott. Ebben a ráismerésben az Atya végtelen nagy szeretete nyilvánvalóvá válik a tőle kapott lendületben, nyugodtságban és örömben. A kételyek helyébe a benne való teljes bizalom költözik.

Minden egyes embernek személyes meghívása van, mert előtte minden élet érték, amint azt be is bizonyította, amikor szeretetből létre hívott minket. Ezért nem az a fontos, hogy én mit várnék el tőle, hanem az, ami az Ő elgondolásában, tervében van. Ezért próbáljuk a böjti időt úgy megélni, hogy az ne nekünk, hanem inkább Istennek tetszedjen. Ne csak tétlenül várjuk, hogy közelebb kerüljünk a húsvét ünnepéhez, hanem használjuk ki azt, váljék igazán böjti szent idővé.

Ne feledjük, ebben a szent időben sem alszik az ellenlábás. Ne engedjük kísértéseinek, ne vegyük figyelembe ócska trükkjeit, mert kísértések még Jézust is érték. Ő példát adott ezek hősies legyőzésére, sőt még lehetőséget is adott az Egyház szolgálata által ezek legyőzésére, gyengítésére, a lélek tisztogatására nekünk is, hogy utána tisztábban, higgadtan láthassunk.

Tegyük szentté, boldogabbá ezt a nagyböjti időt, mert szent az az idő, amelyben törekvéseink Isten országát építik az apró szeretetcselekedetekben, de főleg azokkal is, amelyekben váratlanul, felkészületlenül találkozunk a pillanatnyi meghívásokban. Jézus sem volt előre felkészülve csodás gyógyításaira, az emberek spontán kérdéseire, de még a bűnösöket sem vetette meg, hanem szóba állt velük, nem törődve az emberek véleményével, tekintetével.

Ő az Atyára figyelt, őt képviselte, őt közvetítette, rámutatott minden cselekedete által. ...és milyen jó, hogy megtette. Nem várt karbatett kézzel még akkor sem, amikor testileg igazán gyenge volt, hanem még akkor is szoros kapcsolatban volt Mennyei Atyjával, vele beszélgetett, imádkozott másokért, kereste a nehézségben is a jót, ráhagyatkozott arra, aki a legjobbat akarta mindenki számára, minden látszat ellenére. A lélek felé fordult és nem ingott meg egy pillanatig sem. Tanuljunk Tőle!

Zelk Zoltán – Tavaszi mese

Szellőcske a tengeren túlról jött; együtt szállt a felhőkkel. A hosszú úton barátságot is kötöttek egymással és sok mindenről elbeszélgettek.

– Én megöntözöm a göröngyös földet – mondta a felhő. – Várnak is már az emberek.

– Hát még engem! – dicsekedett a kis Szellőcske. – Nagy öröm az én érkezésem. Mert én üzenetet hozok a fecskéktől, meg a gólyáktól! – Így beszélgetve röpködtek át a hegyeket, völgyeket. Mikor az első faluhoz értek, elbúcsúztak egymástól.

– Ki-ki a maga dolgára – mondta a felhő méltóságosan s már suhant is a mezők felé.

– Sok szerencsét! – kiáltott utána Szellőcske.

Amint egyedül maradt, elgondolkodott: kihez is menjen előbb? Az ereszaljához, vagy a kéményhez? Mert a gólya is, a fecske is megígértette vele, hogy az ő otthonát keresi fel előbb. Míg így töprengett, egyszerre csak egy kéményt vett észre.

– Ha már itt vagyok a kéménynél – gondolta magában –, hozzá megyek előbb.

Oda is szállt tüstént. Szép jó reggelt kívánt s elmesélte, milyen

messziről jött s hogy üzenetet hozott a gólyától. Elbúslakodott a kémény.

– Jaj, ne szomoríts, nem tudod, milyen beteg vagyok, alig állok a lábamon. Nemsokára lebontanak s a gólya hiába keres engem. – Olyan szomorú volt, hogy Szellőcskének kellett vigasztalni:

– Ne búsulj, majd én elmesélem a gólyának, milyen jó szívvel vagy hozzá.

Föl is vidult a kémény, mert hirtelen eszébe jutott valami:

– Van a gazdának egy nagy kertje a falu végén, van abban egy óriási szénakazal. Mondd meg a gólyának, telepedjen oda. És gondoljon néha rám is – tette hozzá sóhajtván.

Szellőcske megsimogatta a kéményt és tovább repült. Egy koppott kis ereszaljánál megállt. – Ez lesz az – gondolta –, a fecske úgy magyarázta, hogy előtte egy diófa, mögötte egy eperfa.

Odaköszönt hát az ereszaljának.

– Honnan jössz, Szellőcske? – kérdezte az tőle.

– Találd ki.

– Tán valami örömhírt hozol, hogy olyan víg vagy?

– Azt én!

– Bajosan hozhatsz már nekem örömhírt. Öreg vagyok és beteg, nemsokára összedülök.

– Pedig a fecske üzent néked. Azt üzeni, hogy útban van hazafelé, s alig várja, hogy láthasson téged.

Szomorú lett erre az ereszalja.

– Nem érem én már azt meg – sóhajtott. – De várj csak! Át-szólók a testvéremnek, az sokkal fiatalabb nálam s mindig azon búsul, hogy sose volt még fecskelakója. Ott aztán olyan szállása lesz, hogy csak no! – Úgy is lett. A szomszédban egy szép kis új ház fehérlett ki az udvarból, frissen volt meszelve, s az ablakdeszka meg az ereszalja szép zöldre festve.

– Akarsz-e fecskelakókat? – kiáltott át az öreg ereszalja.

– Hogyne akarnék! – örvendezett a fiatal és vele örült a kerítés melletti bodzabokor is.

– Jönnek a fecskék, jönnek a fecskék... – susogta vékony kis gallyaival boldogan.

Nem volt már szomorú az öreg ereszalja sem. Örült ő is, hogy a szomszédból áthallatszik majd a fecske csicsergése s mégsem lesz olyan elhagyott öregségében. De örült a diófa s az eperfa is, hogy mégiscsak fecske hintázik az ágaikon.

– Látod, Szellőcske – mondta most az öreg ereszalja –, nem hiába hoztál hát üzenetet. Menj a fecske elé s mondd meg neki: siessen, hozza magával a tavaszt és a napsugarat, mindnyájan tárt karokkal várjuk.

Szellőcske megsimogatta az öreg ereszalját, megsimogatta a fákat is, aztán nekilendült a levegőnek. Meg se állt, amíg a fecskével nem találkozott s aztán együtt szállt véle hazafelé.

Vidámabb lett az élet mindenütt, örültek kertek és ligetek s többet mosolyogtak az emberek is.

Paskó Csaba atya – Nagyböjti gondolatok!

Nagy játékos az Úr odafent...

Egy darabig elnézte valamelyik felhőről lógatva a lábát, hogy mit is csinálunk mi idelelt, mit művelünk saját életünkkel. Végignézte, hogy száz-, és százszámra lövöldözünk mindenféle rakétát ide-oda, háborúzunk milliárdokért, csak hogy még több milliárdunk legyen.

Amikor az ember elérte az ostobaságnak azt a szintjét, hogy úgy gondolja ő irányít, mert már megteheti, mivel wc-re is autóval jár, állatokat és egymást öli, pusztít mindent amit lehet, elfelejti, hogy az élet ajándék, hogy a Földet csak kölcsönbe kapta unokáinak, hogy az élő világért, még ha ő is a teremtés koronája, de felelőséggel tartozik. Fejlődés alázat és erkölcsök nélkül olyan, mint bekötött szemmel autóval száguldozni lakott területen.

Digitálisan irányítjuk a saját életünket, a gyermekeinkkel, családunkkal már nem személyesen beszélünk, csak okos telefonon.

Össze-vissza röpködünk a világban, naponta több ezer gép szennyezi a légkört, mindenki folyton rohan, üvölt, tapossa, bántja a másikat. Azt hisszük, mi irányítunk mindent, időjárást, hogy mi forgatjuk a világot, megyünk neki mindennek, mint borjú az újkapunak, bocsánatot sose kérve senkitől és semmitől.

Zabálunk két pofára, a maradékot kidobjuk tonna számra, észre se véve, hogy máshol éhenhalnak. Cigare, alkoholra, drogra milliárdokat költünk, de gyermeket nem vállalunk, inkább abortáljuk, csak, hogy jobban élhessünk. Ha megöregszünk gyógyszerre, orvosra, még egyszer annyit költünk, hogy az elrontott egészségünket gyógyíttassuk. A gyermekeink telefonnal a kezükben születnek, ha hagyjuk, hogy megszülessenek, de nem tudják megkülönböztetni a málnabokrot a diófától, a tehenet a nyúltól. Felnőtt embernek az a legfontosabb, hogy milyen kocsija és ruhája, cipője van és hogy van-e szabad wifi hálózat.

Kérkedni valamiféle tudással, hatalommal, lenézni a másikat, aki nem gazdag, szép, diplomás, fehér, sárga, vagy fekete. Hajtunk, hogy pénzünk legyen, még és még és annál is több. Ezért elhagyjuk idős szüleinket, hazánkat, szülőföldünket és a világ túloldalára költözünk, csak hogy még jobban élhessünk, másokkal nem törődve.

Csinódi Gyümölcsoltó Boldogasszony kápolna 2020 március 25.-én

Eltávolodtunk a természettől, az emberektől, egymástól az Istentől! Az Úr most idekoppintott! Baj van, mert kiderült, hogy mi nem irányítunk semmit, porszemek, semmi vagyunk, mindegy kinek mennyi pénze, tudása vagy hatalma van.

Néha figyelmeztetnek odafentről. Ha majd minden bezár és leáll, egy kicsit ráérünk gondolkodni, elcsendesedni, lelassulni, visszatérni az alapokhoz, ha okosak vagyunk.

Tisztelni egymást, a természet erőit, alázattal élni, erkölcsi mérceinket visszaállítani, újra köszönni egymásnak, kérni és megköszönni, tisztelni az életet – talán. Az Öreg Úr újraosztotta a lapokat, más lett a lapjárás az asztalon, ÉBRESZTŐ EMBEREK!

Paskó Csaba, kelebíai plébános, Szabadka község, Vajdaság.

2020.03.26. Orbán László ifjúsági távimaest 22 órától

Az a bízalom, amellyel iránta vagyunk, azt jelenti, hogy bármit kérünk is akarata szerint, meghallgatja. – Szent János apostol –

A Világosság rózsafüzérért imádkozzuk imaszándékainkra:

1. Add, Urunk, hogy párjukat őszintén kereső testvéreink megtalálják, akit nekik rendeltél! 2. Övd meg, Istenünk, az ifjúságot és hozzátartozóikat a járványos betegségektől! 3. Add, Urunk, hogy fiataljaink a kényszervakációt értelmesen használják fel! Mélyítsd el, Jézusunk, az ő hitüket! 4. Add, Urunk, hogy ne hanyagoljuk el sem a lelki életet, sem az egészséges életmódot, hogy épp testben épp lélekkel adhassunk számot Neked napjainkról! 5. Neked tetsző imaszándékainkra!

Az értesítőt készítik: Takó István plébános, egyetemi lelkész,

Bíró Jolán-Ilona, Bíró Ernő és sokan mások.

Szerkesztőség: 400604 Kolozsvár, B-dul 21 Decembrie, Nr. 136,
e-mail: biro_jolan71@yahoo.com, Lapunk ingyenes, de bármilyen adományt a plébániai tevékenységek számára örömmel elfogadunk.

Kolozsvár, Szent Péter és Pál plébánia, cím: 21 December 1989 sugárút, 136., e-mail: kolozsvar.szentpeter@plebania.ro

Tel: Plébánia: 0364-405-955, Plébános: 0756-102-138, Kántornő: 0752-035-549; Hittanórák: a kényszervakáció ideje alatt szünetelnek
Szentmisék hétközben: élő közvetítések a Szent Péter templom Kolozsvár facebook oldalán az ott elhangzott hirdetések alapján, pénteken élő közvetítésben keresztút 17 órától, utána szentmise, vasárnap élő közvetítés 10 órától.